Aan: Raadsgriffies van de Nederlandse Gemeenten
To: The Clerks of the Dutch Municipalities

Cc: Het bestuur van de Vereniging Nederlandse Gemeenten
CC [redacted]

Good leaders inspire people to have confidence in their leader. Great leaders inspire people to have confidence in themselves."

~Eleanor Roosevelt

Amstelveen, 8 april 2022 | 8 April 2022

Geachte raadsgriffier,

English translation below

1. Hoewel jeugdzorg is bedoeld voor "bescherming", "zorg" en "hulp" veroorzaakt zij in Nederland al tientallen jaren veel menselijk leed, en biedt zij weinig tot geen bescherming, zorg en hulp. Vanwege de enorme omvang van deze publiek-private miljardenindustrie, is een humanitaire ramp van ongekende omvang ontstaan. Verreweg de meeste kinderen in de jeugdzorg zijn slachtoffer van onrechtmatige

uithuisplaatsingen, “Staatsontvoeringen”[1], en daarmee slachtoffer van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS/UHP). Er zijn 450.000-900.000 kinderen slachtoffer van onrechtmatige staatsbemoeienis en daarmee eveneens van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS). Toch groeit de jeugdzorgindustrie ongehinderd door. Feitelijk is de Nederlandse jeugdzorg geen onderdeel meer van de rechtsstaat, maar is sprake van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur (maffia).

2. Doordat sprake is van een bewuste wijdverbreide, stelselmatige aanval gericht tegen de Nederlandse burgerbevolking (mannen, vrouwen en kinderen), kwalificeren deze mensenrechtenschendingen als misdaden tegen de menselijkheid; deze verjaren niet.

   Deze misdaden worden sinds 2015 gepleegd in naam van de gemeente.
   Het College van B&W vormt het dagelijks bestuur, ambtenaren zijn betrokken, en de gemeenteraad is het hoogste orgaan dat de rechtmatigheid moet controleren.
   Individuele gemeenteraadsleden zijn daarom persoonlijk verantwoordelijk en aansprakelijk.

   Ik verzoek u daarom met klem ervoor zorg te dragen dat alle leden van de gemeenteraad, van het College van B&W en de betrokken ambtenaren dit mailbericht met bijlagen ontvangen..

3. Dit document bevat een formele analyse aan de hand van wetten en verdragen over de (on)rechtmatigheid en onrechtstatelijkheid van de Nederlandse jeugdzorg (hoofdstuk 3 – 5). De uitkomsten zijn schokkend, omdat hierdoor wordt aangetoond dat de ketenpartners opereren als een misdaadsyndicaat, en dat het openbaar bestuur en de rechterlijke macht zijn vermengd met georganiseerde misdaad. De analyse wijst uit dat (vrijwel) elke getroffen kinderbeschermingsmaatregel sinds 2015 nietig, onrechtstatelijk, onwettig (illegaal) en/of onrechtmatig is. Deze formele bevindingen staan los van eventuele toekomstige bevindingen (van toetsingscommissies) in het kader van de materiële toetsing op individueel dossierniveau. Hoewel die exercities nuttig zijn, kunnen we niet meer op de uitkomsten gaan wachten.

4. Dit document is niet alleen bedoeld voor gemeenteraadsleden, het College van B&W, gemeentelijke ambtenaren en de formateurs die nu in onderhandeling zijn na de verkiezingen van 16 maart 2022.
   Het advies is ook bestemd voor elke jurist, elk bestuurslid en elke leidinggevende van een GI, elk fractie van de Eerste of Tweede Kamer der Staten-Generaal, elke Minister, elke beleidsambtenaar van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, elke jeugdbeschermer van een GI die aan beroepsstandaarden moet voldoen, elke raadsonderzoeker van de Raad voor de Kinderbescherming, elke hoogleraar en elke lector van universiteiten en hogescholen, elke advocaat en elke rechter, elke pleegouder, elke gezinshuisouder en elke zzp’er, werknemer of organisatie in de jeugdzorgketen.

5. Nederland is op papier een rechtsstaat, maar de uitvoeringspraktijk van jeugdzorg is dat niet. Alle idealen over “naar 0 uithuisplaatsingen” blijven illusoir zolang de vermenging van georganiseerde misdaad met het openbaar bestuur en de rechtspraak niet wordt opgeheven: voor de komende vier jaar is opnieuw een verdubbeling van de groei van jeugdzorg voorzienbaar. De gemeenten mogen in de geschetste omstandigheden niet meer afgaan op een rechterlijke beschikking. U bent met dit advies, wat een vervolg is op eerdere stukken – laatstelijk mijn brief van 28 januari 2022 – op de hoogte, voor zover u als professional of bestuurder deze wettelijke bepalingen en verdragsbepalingen al niet kende, of behoorde te kennen.

6. Schuift u uw gevoelens en uw geweten daarom niet langer opzij, maar doet u wat nodig is: recht doen aan de slachtoffers en voorkómen van nieuwe slachtoffers. De gemeenten hebben de sleutel in handen om deze inhumane en barbaarse commerciële praktijk te stoppen. De eerste concrete stap is de financiering te beëindigen en te zorgen dat de kinderen kunnen terugkeren naar huis. De kinderen die zonder wettelijke grondslag, illegaal, of onrechtmatig, onder Staatstoezicht zijn geplaatst, dienen ook daaruit te worden ontslagen. Door middel van aangepast beleid kunnen – en moeten – gemeenten nieuwe mensenrechtenschendingen voorkómen.

7. Mocht u vragen hebben, of concrete hulp willen voor uw gemeente of organisatie, dan ben ik uiteraard beschikbaar.

Dear clerk of the Municipal Council,

[1] https://www.ad.nl/show/peter-pannekoek-krijgt-volop-bijval-na-uithaal-rond-staatsontvoeringen-naar-rutte~a49a8c9d/

1. Although youth care is intended for "protection", "care" and "help", it has caused a lot of human suffering in the Netherlands for decades, and offers little to no protection, care and help. Because of the sheer size of this public-private multibillion-dollar industry, a humanitarian disaster of unprecedented proportions has arisen. The vast majority of children in youth care are victims of unlawful out-of-home placements, "State kidnappings"[2], and therefore victims of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS/UHP). Approximately 450,000-900,000 children are victims of unlawful state interference and therefore also of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS). Nevertheless, the youth care industry continues to grow unhindered. In fact, Dutch youth care is no longer part of the rule of law, but is organized crime, intertwined with the public administration (mafia).

2. Since there is a deliberate, widespread, systematic attack against the Dutch civilian population (men, women and children), these human rights violations qualify as crimes against humanity; there is no statute of limitation.

   These crimes have been committed in the name of the municipality since 2015.
   The College of Mayor & Aldermen forms the day-to-day management, civil servants are involved, and the municipal council is the highest body that has to check the legality.
   Individual members of the municipal council are therefore personally responsible and liable.

   I therefore urgently request you to ensure that all members of the Municipal council, of the College of Mayor and Aldermen, and the public servants involved receive a copy of this email and attachments.

3. This document contains a formal analysis based on laws and treaties on the (non)legality and injustice of Dutch youth care (chapters 3 – 5). The results are shocking, as they show that the chain partners operate as a crime syndicate, and that public administration and the judiciary are mixed with organized crime. The analysis shows that (almost) every child protection measure taken since 2015 is null and void, unjustified, illegal (illegal) and/or unlawful. These formal findings are independent of any future findings (of review committees) in the context of the substantive review at individual dossier level. Although these exercises are useful, we can no longer wait for the results.

4. This document is not only intended for members of the municipal councils, the College of Mayor & Aldermen, municipal officials and the negotiators who are now active after the elections of 16 March 2022. The advice is also intended for every lawyer, every board member and every manager of a GI, every faction of the Senate or House of Representatives of the States General, every Minister, every policy officer of the Ministry of Justice and Security, every youth protector of a GI who must meet professional standards, every council researcher of the Council for Child Protection, every professor and every lecturer of universities and colleges , every lawyer and every judge, every foster parent, every family home parent and every self-employed person, employee or organization in the youth care chain.

5. On paper, the Netherlands is a rule of law, but the implementation practice of youth care is not. All ideals about "going to 0 out-of-home placements" remain illusory as long as the mixing of organized crime with the public administration and the judiciary is not abolished: for the next four years, a doubling of the growth of youth care is again foreseeable. In the circumstances outlined, the municipalities may no longer rely on a court order. You are aware of this advice, which is a follow-up to previous documents – most recently my letter of 28 January 2022 – insofar as you, as a professional or director, did not already know, or should not have known, these legal provisions and treaty provisions.

6. Therefore, do not put your feelings and your conscience aside any longer, but do what is necessary: do justice to the victims and prevent new victims. The municipalities hold the key to stop this inhumane and barbaric commercial practice. The first concrete step is to end the funding and ensure that the children can return home. Children who have been placed under State supervision without a legal basis, illegally or unlawfully, should also be discharged from it. By means of adapted policies, municipalities can – and must – prevent new human rights violations.

7. If you have any questions, or want concrete help for your municipality or organization, I am of course available.

[2] https://www.ad.nl/show/peter-pannekoek-krijgt-volop-bijval-na-uithaal-rond-staatsontvoeringen-naar-rutte~a49a8c9d/

Kind regards/met vriendelijke groet,



Onderwerp: Consultatie EU Commissie over de rule of law
Urgentie: Hoog

Aan: Raadsgriffies van de Nederlandse Gemeenten

Cc: Vereniging Nederlandse Gemeenten

"The destiny of human rights is in the hands of all our citizens in all our communities."
~Eleanor Roosevelt

Amstelveen, 28 januari 2022

Geachte raadsgriffier,

1. Hierbij zend ik u mijn bijdrage van 21 januari 2022 in het kader van het jaarlijkse consultatieproces dat de Europese Commissie sinds 2020 houdt om de kwaliteit van de rechtsorde van de EU-lidstaten in kaart te brengen. Graag wil ik u verzoeken deze stukken ter kennisneming toe te voegen aan de stukken voor de (eerst)volgende raadsvergadering via ibabs.

2. In mijn bijdrage ga ik in op de crisis in de Nederlandse rechtsstaat (zie ook Rapport Venetië Commissie d.d. 18 oktober 2021). Deze kan (grotendeels) worden verklaard door structurele weeffouten op systeemniveau en door de bestuurscultuur, maar laat zich juist voelen op

gemeentelijk niveau, in individuele dossiers in de uitvoeringspraktijk van die systemen. Dit is m.i. vooral zichtbaar in de jeugdzorg.

3. Deze brief zend ik u dan ook mede in het belang van de meer dan 1.500 gedwongen afgestane/geadopteerde kinderen sinds 1956, meer dan 42.000 uit huis geplaatste kinderen (95.000 volgens de regering als wij de 'drang' trajecten in het zogenaamde 'vrijwillig' kader meerekenen) en 450.000 kinderen onder Staatstoezicht (mogelijk 900.000 indien ook hier kinderen via het 'vrijwillige' kader zijn geplaatst), 3.000 kinderen die al jaren in gesloten inrichtingen verblijven (jeugdgevangenissen), veelal zonder dat zij enig strafbaar feit hebben gepleegd, 2.500 verdwenen asielkinderen, 70.000 kinderen die slachtoffer zijn geworden van het Kinderopvangtoeslagschandaal, slachtoffers van satanisch ritueel misbruik en/of andere slachtoffers, hun ouders en verdere familie en dierbaren.

4. Als bijlage bij de brief aan Europa treft u aan mijn brief van 14 januari 2022 aan de Verenigde Naties. In Geneve, Zwitersland, wordt op dit moment de vergadering gehouden van de CRC van de Verenigde Naties - Convention on the Rights of the Child, 89th Session (17 Jan 2022 - 11 Feb 2022), over Kroatië, Cuba, Cyprus, Djibouti, Griekenland, Kiribati, Madagascar, Nederland en Somalië. Meerdere (verdraaide) NGO's en overheidsinstanties hebben de VN desgevraagd van informatie voorzien over de situatie van kinderrechten. Alleen al de Nederlandse jeugdzorg telde 109 organisaties en stakeholders als ondertekenaars (Kinderrechtencollectief). Geen van hen heeft de (aard en de omvang van de) misstanden en mensenrechtenschendingen binnen de Nederlandse jeugdzorg transparant gemaakt.

5. Ik stel het op prijs indien:
   a. u de goede ontvangst van deze brief met bijlagen wilt bevestigen;
   b. u mij wilt informeren over de verdere behandeling in de gemeente;
   c. ik individuele of collectieve reacties mag ontvangen vanuit het college van B&W en/of de gemeenteraad en/of de fracties;

6. Omwille van de transparantie vermeld ik dat ik kandidaat gemeenteraadslid ben voor de ChristenUnie Amstelveen op plaats 3 van de lijst. Net als Amstelveen, zal ook uw gemeente aan de laatste vergaderronde voor de verkiezingen bezig zijn, en eisen de lokale verkiezingscampagnes veel aandacht op. Daardoor zullen deze stukken mogelijk onvoldoende aandacht krijgen. Daarom wijs ik in mijn brief op het belang van deze stukken en onderbouw ik dit (misdaden tegen de menselijkheid).

7. Ik verheug mij erop om in de nabije toekomst vanuit de nieuwe rol, samen met gemeenteraadsleden uit het hele land, te werken aan herstel van het vertrouwen in het openbaar bestuur, herstel van de democratische rechtsstaat, bescherming van de menselijke waardigheid en mensenrechten. Wij zijn het aan onze kinderen en kleinkinderen verplicht de misstanden en het ongekende onrecht zonder verder uitstel te beëindigen.

8. Mochten er nog vragen zijn of u wenst een verdere toelichting, dan ben ik daartoe bereid. Uiteraard heb ik er geen bezwaar tegen indien u mijn gegevens verder deelt of deze brief met bijlagen verder wilt verspreiden. Integendeel.

9. Voor meer informatie verwijs ik u naar de bijgesloten stukken. Graag van u vernemend.

Kind regards/met vriendelijke groet,
Henriette Nakad-Weststrate

NAKAD LAW
YOUR PARTNER IN JUSTICE



Please subscribe to our newsletter by clicking here!
Schrijft u zich hier in voor de nieuwsbrief!

Dit e-mailbericht is gecontroleerd op virussen met Avast antivirussoftware.
www.avast.com

STATE KIDNAPPINGS

Human rights violations in Dutch Child Care

A FORMAL LEGAL TECHNICAL ANALYSIS

How Dutch municipalities can immediately end the abuses in Child Care,
and why they should

Amstelveen, 8 April 2022

[redacted]

Preface

1. Although youth care is intended for "protection", "care" and "help", it has caused a lot of human suffering in the Netherlands for decades, and offers little to no protection, care and help. Because of the sheer size of this public-private multibillion-dollar industry, a humanitarian disaster of unprecedented proportions has arisen. The vast majority of children in youth care are victims of unlawful out-of-home placements, "State kidnappings"[1], and therefore victims of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS/UHP). Approximately 450,000-900,000 children are victims of unlawful state interference and therefore also of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS). Nevertheless, the youth care industry continues to grow unhindered. In fact, Dutch youth care is no longer part of the rule of law, but is organized crime, intertwined with the public administration (mafia).

2. Since there is a deliberate, widespread, systematic attack against the Dutch civilian population (men, women and children), these human rights violations qualify as crimes against humanity; there is no statute of limitation.

   These crimes have been committed in the name of the municipality since 2015.
   The College of Mayor & Aldermen forms the day-to-day management, civil servants are involved, and the municipal council is the highest body that has to check the legality.
   Individual members of the municipal council are therefore personally responsible and liable.

3. This document contains a formal analysis based on laws and treaties on the (non)legality and injustice of Dutch youth care (chapters 3 – 5). The results are shocking, as they show that the chain partners operate as a crime syndicate, and that public administration and the judiciary are mixed with organized crime. The analysis shows that (almost) every child protection measure taken since 2015 is null and void, unjustified, illegal (illegal) and/or unlawful. These formal findings are independent of any future findings (of review committees) in the context of the substantive review at individual dossier level. Although these exercises are useful, we can no longer wait for the results.

4. This document is not only intended for members of the municipal councils, the College of Mayor & Aldermen, municipal officials and the negotiators who are now active after the elections of 16 March 2022. The advice is also intended for every lawyer, every board member and every manager of a GI, every faction of the Senate or House of Representatives of the States General, every Minister, every policy officer of the Ministry of Justice and Security, every youth protector of a GI who must meet professional standards, every council researcher of the Council for Child Protection, every professor and every lecturer of universities and colleges , every lawyer and every judge, every foster parent, every family home parent and every self-employed person, employee or organization in the youth care chain.

5. On paper, the Netherlands is a rule of law, but the implementation practice of youth care is not. All ideals about "going to 0 out-of-home placements" remain illusory as long as the mixing of organized crime with the public administration and the judiciary is not abolished: for the next four years, a doubling of the growth of youth care is again foreseeable. In the circumstances outlined, the municipalities may no longer rely on a court order. You are aware of this advice, which is a follow-up to previous documents – most recently my letter of 28 January 2022 – insofar as you, as a professional or director, did not already know, or should not have known, these legal provisions and treaty provisions.

6. Therefore, do not put your feelings and your conscience aside any longer, but do what is necessary: do justice to the victims and prevent new victims. The municipalities hold the key to stop this inhumane and barbaric commercial practice. The first concrete step is to end the funding and ensure that the children can return home. Children who have been placed under State supervision without a legal basis, illegally or unlawfully, should also be discharged from it. By means of adapted policies, municipalities can – and must – prevent new human rights violations.

7. If you have any questions, or want concrete help for your municipality or organization, I am of course available.

[redacted]

[1] https://www.ad.nl/show/peter-pannekoek-krijgt-volop-bijval-na-uithaal-rond-staatsontvoeringen-naar-rutte~a49a8c9d/

Contents

Preface 1
Chapter 1: State kidnappings 3
1.1 Human trafficking 3
1.2 A humanitarian disaster 4
1.3 Correction of past mistakes 5
1.4 Preventing new human rights violations 6
Chapter 2: The categories of Youth Care according to NJI 7
2.1 What is youth care according to NJI 7
2.2 Terminologie 7
Chapter 3: Voluntary or forced help 9
3.1 Voluntary help is the main rule 9
3.2 Forced help is very rare 10
3.3 Consequences of the mixture in terms of legal protection 10
Chapter 4: integrity problems 11
4.1 Conflicts of interests and network corruption 11
4.2 Perverse financial incentives 11
4.3 A harmful system 12
4.4 Governance culture: state terror 12
4.5 Violation of human dignity (Article 1 EU Charter) 13
Chapter 5: nullity and nullification 15
5.1 Nullity (violation of the principle of legality) 15
5.2 Nullity (conflicts with mandatory articles of law or treaties) 15
5.3 Nullification (defects of free will) 17
5.4 Legally valid grounds for child eviction 18
5.5 Illegal guidelines for returning the children home 18
5.6 The execution of court orders 19

Chapter 1: State kidnappings

1.1 Human trafficking

8. According to the United Nations, human trafficking is the recruitment, transport, transfer, housing or reception of people through violence, fraud or deceit, with the aim of exploiting them for profit. Men, women and children of all ages and backgrounds can fall victim to this crime, which occurs in every region of the world.[2]

9. In the Netherlands, child trafficking has occurred for more than 80 years, organized and financed by the Dutch State. This is done under the headings "Youth care", "Youth protection", "Youth assistance" etc. in a system of public-private partnership. With this trade one mainly earns money as the children are more damaged or more problems can be detected, manufactured or made up. [3] One earns little or no money, at least less, if the well-being of children is promoted and any actual problems or requests for help are solved quickly and appropriately. This approach is the basis of a multibillion-dollar industry at taxpayers' expense.

10. Youth care is a world in which children are taken away from their parents on the basis of faulty files and taken to an unknown location, with strangers, after which contact with their loved ones is forbidden or only sporadically allowed, often under the guise of 'confusing' and 'getting used to'. These traumatizing experiences by definition cause psychological damage to children and parents. In addition, children are often abused and abused and appropriate help is not forthcoming. Many children are thus parked and detained for financial gain, on the basis of no more than false reports, unsubstantiated concerns, misdiagnoses, guesswork, the problematization and medicalization of the children by those who have a financial interest in it, and who also do not shy away from further (false) accusations of and unfounded concerns about the parents.[4]

11. Through repression and psychological torture, children and parents are forced into obedience, docility and silence and a culture of fear arises (Rutte Doctrine). Expressions of despair and sadness are punished by (further) restraining orders, the loss of parental authority (via the juvenile court), fines and imprisonment (via the criminal court, for example for insult) or the threat of such punitive measures. Because of the harassment, insults, humiliations, intimidation, threats and retaliation, etc. in the daily dealings with youth care, there is a lot of psychological suffering, sometimes with suicide, brain hemorrhages, heart attacks and cancer etc. as a result.[5]

12. Youth care is also a world in which the perpetrators present themselves as interlocutors and confidants, who (compellingly) invite the victims to share their feelings with them. But they also force them to undergo psychological and medical acts and examinations by third parties, with at most the aim that they learn to 'accept' the unlawful situation as quickly as possible. In addition, there is an unwritten rule that the information – selectively, whether or not in distorted form – may be used by the certified institutions against them in further file formation and court cases. This also applies to the refusal to cooperate. [6]

13. It is a world in which one's own mistakes and wrongful actions are not corrected, and the passage of time offers further guarantees to cash in on the children. The passage of time leads to further strengthening of one's own legal position and the (property) rights to the exploited children (modern slavery). A world where *private equity* funds, convicted sex offenders and fraudulent healthcare providers have made their appearance, to whom no obstacles are put in the way. A world that attracts people with personality disorders such as narcissism, psychopathy and sociopathy that does not prevent a climb on the career ladder. On the contrary. A world in which whistleblowers are mercilessly dealt with and hunted down, even beyond national borders, just as parents who try to flee the Netherlands to protect their children are tackled and hunted down.

---

[2] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html
[3] In the case of multiple problems, the term "complex problems" is usually used.
[4] There are more patterns visible in the handling of files that indicate harmful psychological manipulation of children and parents that are also used in religious sects, for example, for the description of this, see https://sterzoeker.blogspot.com/2012/03/leer-van-de-sektes.html. On the other hand, information is publicly available about the recognition and treatment of actual psychological/psychiatric problems, such as https://www.studeersnel.nl/nl/document/rijksuniversiteit-groningen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen-samenvatting/12136303
[5] https://www.greelane.com/nl/geesteswetenschappen/problemen/us-constitution-22th-amendment-text-105391/; https://www.managementimpact.nl/art kel/machtsmisbru k-door-managers-een-bedreiging-voor-menswaardige-organisaties/; https://overheid.fnv-magazine.nl/012021/rutte-doctrine/;
[6] https://recovery-freechoice.com/kenmerken-sekte/

1.2 A humanitarian disaster

14. Due to the enormous size of commercial youth aid, there is a humanitarian disaster. The vast majority of children in youth care are victims of unlawful out-of-home placements, "State abductions," and therefore victims of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS/UHP). There are 450,000-900,000 children who are victims of unlawful state interference and therefore also of human trafficking/exploitation/modern slavery (OTS). Despite the abuses, human rights violations and human suffering, the youth care industry continues to grow (fast).

15. This document contains a formal analysis based on laws and treaties on the (in)legality of Dutch youth care (chapters 3 – 5). The results are shocking. The analysis shows that (almost) every child protection measure taken since 2015 is null and void, unjustified, illegal (illegal) and/or unlawful. This is usually due to the fact that: (1) there is no legal basis for coercive measures, or (2) there is nullity due to violation of the principle of legality, violation of mandatory legal provisions, violation of treaty provisions, violations of principles of the rule of law. The administrative culture has characteristics of narcissism and sometimes sadism, which is contrary to the principles of good governance. This administrative culture is partly explained by the (integrity) problems at system level, and in turn leads to (further) violation of human dignity; violation of Article 1 of the EU Charter, the most important treaty provision in the EU. These conclusions take priority over any review committees for the substantive assessment at individual file level.

16. Because there is a deliberate, widespread, systematic attack directed against the Dutch civilian population (men, women and children), the offences qualify as crimes against humanity. These are not time-barred. These crimes have been committed in the name of the municipality since 2015. The College of B&W forms the day-to-day management, civil servants are involved, and the municipal council is the highest body that has to check the legality. Individual members of the municipal council are therefore responsible and liable for this.

17. In fact, Dutch youth care is no longer part of the rule of law, but is organized crime, intertwined with the public administration (mafia). The proposal of the new Minister for Legal Protection Franc Weerwind for 420 children, namely a (costly, time-consuming, casuistic) material review at file level, and the judiciary that indicates in advance that some of the children will not be allowed to return home, makes this visible. Although this material review will, in the long term, almost always have to lead to the conclusion of illegality (most files lack valid and reliable evidence, are not about concrete, serious development threats, are unsound due to forgery, false statements, unfounded concerns, false accusations, misdiagnoses, unilateral, selective file construction, etc.), these material problems at file level are not dealt with in this document. We can no longer do that, because the out-of-home placements are already null and void or unlawful on the basis of formal, systemic problems.

18. Is out-of-home placement of children due to perverse financial incentives in youth care, **human trafficking**?
    The answer was already given in 2012:
    > *"If the municipalities are also wise enough to set up the new financing system in such a way that actual results are judged instead of activities and lead times, then the perverse effect that by focusing on youth care trajectories and maximum lead times* ***the goal (letting children develop safely)*** will also come to *an end."*[7]

19. It is not only a matter of reason to stop human rights violations, but also a matter of the rule of law, of mandatory legal and treaty provisions, and of integrity and humanity. A small, civilized country like the Netherlands, when it brings youth care back within the limits of the rule of law, should place not more than a total of 420 children out of their homes, and at most 5,000 under State supervision.

20. In the current situation, municipalities are no longer allowed to rely on a court order. They hold the key to stop this inhumane and barbaric commercial practice. The first concrete step is to end the funding and ensure that the children can return home. Children who have been placed under State supervision without a legal basis, illegally or unlawfully, should also be discharged from it. In their policy, municipalities can – and must – prevent new human rights violations, for which they themselves are (partly) held responsible.

21. The legal and treaty provisions are not complicated, but are in line with the common sense and sense of justice with which every human being is naturally equipped. This document is not only intended for everyone who plays a role in the youth care chain. Ministers, MPs, administrators, policymakers, lawyers, lawyers and judges are expected to know the laws and treaties.

[7] Domestic governance, 02 April 2012: The end of perverse incentives. Column by Erik Gerritsen about the financing of youth care. Link: https://www.binnenlandsbestuur.nl/sociaal/het-einde-van-de-perverse-prikkels-column-van-erik-gerritsen-over-de-financiering-van-de

1.3 Correction of past mistakes

22. Municipalities can – and must – do the following to restore the rule of law:
    a. Municipalities **cease the financing** of void and unlawful out-of-home placements and supervision.
    b. Municipalities have the right and duty to reclaim funding for void child protection measures in recent years. They are obliged under Article 162 of the Code of Civil Procedure **to report criminal offences.**
    c. Children unlawfully removed from their homes **must return home immediately**, without further investigation, court order or relocation process, because they are staying with strangers without a legal basis. Unlawful state interference (surveillance) must be stopped immediately, including early warning and risk lists in the way it is currently set up. The "protection" is null and void, unlawful and harmful.
    d. Parents and children are **generously financially compensated** for the damage and suffering caused.

23. Under void and unlawful removals and supervision he following examples are included, as a minimum (see Chapters 3 to 5).

    a. **A ('voluntary') agreement** of supervision and/or joint management by the Certified Institution **(OTS)** and/or the eviction **(UHP)** via contract law, i.e. without a court order, whereby the parents can no longer decide independently and autonomously when the assistance ends, **is null and void**, (1) due to violation of mandatory legal provisions and (2) due to violation of international treaty provisions, as a result of which they are contrary to morality or public order by their content or purport.

    b. The court order in which an out-of-home placement has been pronounced must state which **less harmful alternatives** have been tried first (Article 8 ECHR). Court orders in which out-of-home placement has been pronounced, without the network being mapped, living relatives, friends, neighbors, church, mosque, shul, etc. and others, and the court has not determined that they refuse to provide assistance to the child, and has not given priority to it, **are unlawful**.
       Less harmful alternatives that should be given priority to **shall be at least**:
       (i) parents can follow a parenting course;
       (ii) parents can follow an autism course or other relevant course and possibly ambulatory help and / or day care depending on the wishes of the parents;
       (iii) parent(s) and child will (temporarily) move in with family or others from the network;
       (iv) family or others from the network come in temporarily for support;
       (v) there will be informal care or outpatient care at home one or more days a week, or only during the 'rush hours' (preparing children for school, dinner time, etc.);
       (vi) in the event of financial problems, the family is protected and helped by its own family and the network, possibly with the help of the municipality, so that the stress that this causes also decreases;
       (vii) the municipality ensures that there is sufficient varied housing supply, so that the family can possibly live in a residential group, where the child is protected and parents offer each other support and conviviality;
       (viii) in the case of domestic violence, the child is not taken out of the home, but the perpetrator of violence must *always* leave the house (with family or friends or other housing, which is the responsibility of the perpetrator), and less harmful forms of support and aftercare are organized.

    c. A child eviction without **the decision** having been served in advance pursuant to Article 430 paragraph 3 Dutch Code of Civil Proceedings is **null and void**.

    d. Court orders in which an extension of an eviction has been pronounced on the basis of a perspective decision are null and void, (1) because of a violation of mandatory legal provisions and (2) because of violation of international treaty provisions. The judges should have disapplied these directives ex officio under Article 94 of the Dutch Constitution.

    e. A **child protection measure without a prior plan**, as a result of which it is not certain in court that the requested measure will work, and if so, within what (reasonable) period, or the positive effect of which cannot be guaranteed, or that the measure in itself causes harm and on balance does not bring any improvement for the child or that this can be doubted. The legal provision that a plan can be made within six weeks is null and void by operation of law and should have been disapplied by judges under Article 94 of the Constitution. Supervision only because of the desire to monitor the

family and/or the concern that problems might arise in the future is contrary to mandatory legal provisions and international treaties. Extensions of measures based on a perspective decision that is (partly) based on illegal directives are also null and void. Court orders contrary to this are null and void and must be disapplied. These are forms of modern slavery and exploitation of children.

f. **Spying** on parents and families **in the name of prevention and early detection**, the creation of **blacklists on the basis of risk lists**, are contrary to mandatory legal provisions and violation of international treaty provisions, but also constitute a violation of the rule of law itself. **Preventive supervision** of young, pregnant girls and the taking of their baby at delivery or shortly thereafter is **also prohibited and null and void** on the same grounds. This is contrary to mandatory legal provisions, protective treaty provisions and contrary to the principles of the rule of law.

g. The entire **system of youth care**, in which no *Chinese Walls* have been implemented between voluntary aid and coercive measures, is illegitimate, because this system by definition leads to human rights violations and lawlessness , and makes the protection of family life illusory. This is the result of (foreseeable) integrity problems, such as conflicts of interest, network corruption, perverse financial incentives, a governance culture of lawlessness and state terror, and ultimately personal interests in (continuing to) commit criminal offences, and afterwards denying, nuanced, and cover-up the crimes. It is a state within a state.

1.4 Preventing new human rights violations

24. The following steps must be taken – without further delay – to prevent new abuses and human rights violations:
    a. The municipality no longer allows new void and unlawful forms of state supervision and out-of-home placements.
    b. The municipality no longer allows placement in closed accommodations.
    c. The municipality combats the integrity problems of the current system: they dismantle spy services and secret police services, and build Chinese Walls to ensure the separation between voluntary help and forced protection;
    d. The municipality ceases the future financing of void and unlawful child protection measures, so that these exceptions remain.
    e. Those responsible for serious abuses and human rights violations in the past are not appointed alderman for youth care, and the municipality breaks ties with institutions that were responsible for the violations.
    f. The municipality promotes help to families under its own control through its own general practitioner, and ensures that the administration of the PCIs is so simple that each family can do this with help from its own network and, if necessary, from the municipality. Once PCIs have been issued, they will not be reclaimed. Errors are at the expense and risk of the municipality; the officials involved and their managers at SVB and the municipalities are responsible.

Chapter 2: The categories of Youth Care according to NJI

2.1 What is youth care according to NJI

25. In July 2021, an overview of the Netherlands Youth Institute, the NJI, was published: "*Help!* What is the difference between youth care and youth care?" [8] According to the NJI, the concept of **youth care** is an overarching concept, and since the introduction of the Youth Act 2015, it is understood to mean the following:

a. youth help:
- Help with psychological problems, intellectual disability, parenting problems.
- Youth help without residence:
  - Neighbourhood or neighbourhood team
  - Outpatient on-site assistance provider
  - Day care on location provider
  - Help in network (at home, at school)
- Youth help with residence:
  - Foster family
  - Family-oriented care (guest houses or care farms)
  - Closed placement in institution
  - Other youth assistance with residence

Carried out by youth care providers.

b. youth protection:
- State Supervision
- Guardianship

Carried out by certified institutions.

c. juvenile probation
- Supervision and guidance forced
- Supervision and guidance voluntary
- Individual trajectory guidance

Carried out by certified institutions.

26. Before going into the violation of laws and treaties in chapters 3 to 5, which are made visible by this overview, first in this chapter 2 is briefly discussed the terminology that immediately leads to a lot of confusion.

2.2 Terminologie

27. In general, the terminology of the NJI is not sufficiently in line with the Youth Act and the Dutch Civil Code.[9] Examples:

- The Youth Act defines "youth help" as follows:
  1. support of, and help and care, other than prevention, to young people and their parents in reducing, stabilizing, treating and eliminating or dealing with the consequences of psychological problems and disorders, psychosocial problems, behavioral problems or an intellectual disability of the youth, parenting problems or adoption-related problems;
  2. promoting the participation in society and the independent functioning of young people with a somatic, mental, physical or sensory disability, a chronic psychological problem or a psychosocial problem and who have not yet reached the age of eighteen, and
  3. supporting or taking over activities in the field of personal care aimed at eliminating a lack of self-reliance in young people with a mental, physical or sensory disability or a somatic or psychiatric disorder or disability, who have not yet reached the age of eighteen.

- "Youth protection" is not a legal term; the Youth Act defines the term "child protection measures." This means:
  1. voogdij en voorlopige voogdij op grond van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, en
  2. ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 255, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek en voorlopige ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 257, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

  (Het begrip jeugdbeschermingsmaatregelen komt één maal voor in artikel 8.2.1 lid 5 Jeugdwet.)

- 'Juvenile probation' refers to:

[8] https://www.nji.nl/sites/default/files/2021-07/Wat-is-het-verschil-tussen-jeugdzorg-en-jeugdhulp-handout.pdf
[9] In addition, the terminology of the Youth Act does not correspond to the Dutch Civil Code (for example, the definition of "parents"). This adds to the confusion, but is beyond the scope of this commentary.

1. probation activities, referred to in Article 77hh, first paragraph, of the Criminal Code,
2. accompaniment referred to in article 77hh, second paragraph, of that code and
3. supervising and supervising juveniles who participate in a education and training program as referred to in Article 3 of the Principles Act on Juvenile Justice Institutions,
4. giving the instructions referred to in Article 12, fifth paragraph, of that Law, or
5. the other tasks assigned to the certified bodies by or pursuant to the law.

- "Youth care with residence" is not a legal term, but this is a UHP (out of home placement). This is a form of child protection and not of help, and is a last resort.

- "Closed youth assistance" is: the UHP with an admission, stay and youth assistance in a closed accommodation (an architectural facility or part of an architectural facility with the associated site, where closed youth assistance is provided). A closed accommodation is actually a juvenile detention centre, where children (sometimes for years), without criminal conviction, are deprived of their liberty. In the absence of protection and control, a regime of terror prevails in many accommodations.
  It is a form of long-term deprivation of liberty of minors that is at odds with international conventions, including for violation of human dignity. Incidentally, articles 6.1.2-6.1.4 Youth Act are clearly in conflict with legal and *treaty provisions* in parts, for example that a minor should be locked up on no more than suspicions (guesswork). This form of "aid" is so harmful ("inhumane and barbaric") and ineffective that many believe it should be completely dismantled.

- Finally, the word "youth care" does not appear in the Youth Act 2015. This is not only (i) an overarching concept, as the NJI rightly points out, but (ii) it is also the collective name for the entire branch/youth care chain including the commercial care providers and even of foster parents and family home owners, and (iii) it is also used as an indication of one or more separate organizations from the industry, the chain partners.

Chapter 3: Voluntary or forced help

28. The first major difficulty in the NJI overview is the mixing of (i) voluntary aid and (ii) forced help. Especially for the legal position of parents and child, the separation of these two forms of assistance is of great importance. The NJI knows that, or at least it should know that, just as lawyers and judges know this, or at least should know.

3.1 Voluntary help is the main rule

29. **Article 1:247 of the Dutch Civil Code** (parental authority) not only gives parents *the right*, but also imposes on them *the duty*, each own child (*himself!*) to educate and care for. Pursuant to Article 1:247 of the Dutch Civil Code (parental authority, 'family life'), the autonomy of the parents is leading.
    This makes voluntary help the main rule.
    > *"The law assumes – and this is also the social view – that every parent is in principle suitable for parenthood and has or can have custody of his or her children.*
    > *There are – from a pedagogical point of view – very good parents, there are reasonable parents and there are moderate parents. All of them are loving parents and are given custody and are charged with the care and upbringing of their children and often – also with the moderate parents – without any involvement of youth protection.*
    > *The Council is on the line that it must be investigated – in short – whether father can do it. For father, however, what applies to all parents in the Netherlands applies: he does not have to take an exam to prove that he is a good parent. It is the other way around: only if it turns out that the father cannot cope with parenthood, there is reason not to entrust the father with custody and care in deviation from the principle."*
    > Source: judgment of the Noord-Holland District Court of 4 March 2020, Case number C/15/290923 / FA RK 19-3922, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091

30. Parental authority includes autonomy (the "general policy) and also the self-direction (concrete decisions), while the child in principle lives at home, or after divorce alternately with the parents (regular family life, "family life"). The family is part of the social network (grandfathers and grandmothers and other family, friends, neighbors, acquaintances, neighborhood children, classmates, etc.). Parents are free to seek and/or allow external advice, interference or help where necessary. They can purchase these externally, directly or through their own general practitioner pursuant to Article 2.6 paragraph 1 under e Youth Act, so without interference from youth care. This referral gives access to youth care. There are two situations when parents call on the municipality for funding:
    > Situation 1. The referral concerns contracted youth care. This is paid directly by the municipality to the youth care provider.
    > Situation 2. The referral concerns non-contracted youth care. In that case, parents can apply for a PGB.

    The municipality may check whether the PGB conditions are met, but may *not* check the need for access to youth care if the general practitioner has already determined this. If the PGB conditions are met, the municipality issues the PGB. If the conditions are not met, the municipality offers a contracted alternative.

31. The autonomy of parents also implies a high degree of (policy) freedom. For example, parents can look at the situation for a while (*'do not pull grass to make it grow faster'*). In case of concerns about the children, it is common for parents to consult with people from their own social network.

32. Furthermore, parents and children derive protection from the UN Convention on the Rights of the Child and other treaties.
    a. On the basis of **Article 3 paragraph 2 of the UN Convention** on the Rights of the Child, the Dutch State *must take into account* the rights and obligations of parents, and the State *must respect* the responsibilities, rights and obligations of the parents on the basis of Article 5 of the **UN Convention** on the Rights of the Child. Children and parents are also *protected from interference with* family life by other European and international treaties.[10]
    b. Article 43 of the Statute for the Kingdom of the Netherlands provides: *'(1) Each of the countries shall ensure the realisation of fundamental human rights and freedoms, legal certainty and the soundness of governance. (2) The safeguarding of those rights, freedoms, legal certainty and sound administration is a matter for the Kingdom.'*
    c. Article 93 of the Constitution states: '*Provisions of treaties and of decisions of organisations governed by international law which, by their content, may bind everyone, shall have binding effect after they have been published.'*

[10] Think of: Article 8 ECHR, Articles 1 and 7 of the European Charter, the UN Convention on the Rights of the Child , the Universal Declaration of Human Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights, Article 3 of the Istanbul Convention and Article 7 of the Rome Statute, Article 12 of the Universal Declaration of Human Rights, etc.

d. Article 94 of the Constitution states: 'Legal provisions *in force within the Kingdom shall not apply if such application is not compatible with provisions of treaties and decisions of international organisations which are binding on everyone.'*

3.2 Forced help is very rare

33. In the case of child protection measures, parental authority is completely or partially eroded or taken away by order of the State; [11] these measures may only be imposed where it has been established on the basis of *valid and reliable* evidence that there is *a concrete, serious threat of development on the part of the child,* while the parents are in the way of *necessary care*.
In that case, the autonomy, but usually also the self-direction, is always taken *away* in whole or in part from the parents (OTS). At OTS/UHP, the child is even taken away and made available to third parties, who take over the daily upbringing and care in full. In all these cases, there is interference in family life. Then the children become the "children of the State".

34. The Netherlands has a remarkably high number of child protection measures. This is a first indication that these instruments are being used too quickly. As has been said, children and parents should enjoy protection against interference with family life by European and international treaties. That protection goes very far. So much so that, on the basis of Article 94 of the Constitution, legal provisions in force within the Kingdom do not apply if this application is not compatible with it. [12]

35. In doing so, the government has to take into account the effectiveness of the measures, but also the requirements of proportionality and subsidiarity and the prohibition of détournement de pouvoir and other principles of good administration, from which citizens also derive protection, are not without consequences. This means that priority must always be given to the upbringing and care of the parents, with the support of their own social network and within it in particular the family.

3.3 Consequences of the mixture in terms of legal protection

36. The consequence of mixing voluntary aid with forced help is an impairment of legal protection. In Dutch performance practice, the protection of parental authority and the protection of the rights of the child are completely lacking, as the NJI overview shows. Practice has many examples.
Example 1. One or more employees of the youth care chain are deployed by the municipality in the handling of requests for a PGB for voluntary youth care, instead of referring parents to their general practitioner. They are going to form an opinion about the necessity of the aid.
Example 2. These employees take the opportunity to do a (disguised) investigation into the family, and ask the parents questions. In doing so, they actively look for problems other than the original request for help, for example attachment disorders, family problems or other starting points to build a file for child protection measures (*détournement de pouvoir*). Even though there are no concrete starting points, they still develop concerns.
In the conversation, the parents are being told that there are many concerns, partly child own and partly family related, and that they have to sign a voluntary agreement with the GI, because otherwise OTS will be applied for through the court. This is actually a common complaint: "*I asked for help, but I received problems."*
Example 3. What the parents do not know is that the GI has often agreed with the municipality (on paper or as *a 'gentlemen's agreement'*) that they will provide employees free of charge to the periodic "youth protection tables", but that at least two children at a time will be placed under OTS, for which the municipality guarantees funding. It sounds like a win/win: the municipality ensures quality, and the GI secures a profitable time investment. However, this is one of the most direct forms of child trafficking within the system. However, these agreements should remain inapplicable because of the protection of family life.

37. Compliance with legal and treaty provisions must be ensured. The NJI knows this, or at least it should know this. This requires a *complete separation between voluntary and forced help*, and this must be reflected in the organization of the youth care system, and therefore in the overview of the NJI.

---

[11] The first important goal of the Youth Act is:
1. Making use of the own strength of young people, parents and their social network. It is important that they remain in control of their lives. And that they look for solutions together with their own environment and professional care providers.
https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/jeugdhulp/jeugdhulp-bij-gemeenten#:~:text=Gemeenten%20zijn%20verantwoordelijk%20voor%20de,Dat%20staat%20in%20de%20Jeugdwet.

[12] Think of: Article 8 ECHR, Articles 1 and 7 of the European Charter, the UN Convention on the Rights of the Child , the Universal Declaration of Human Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights, Article 3 of the Istanbul Convention and Article 7 of the Rome Statute, Article 12 of the Universal Declaration of Human Rights, etc.

Chapter 4: integrity problems

38. The mixing of voluntary help and coercive measures not only leads to an erosion of the legal protection of parents and children, but also creates integrity problems.

4.1 Conflicts of interests and network corruption

39. In practice, especially from the part of youth care, the pretense is that families and youth care serve the same interest, namely the interest of the child. This is not the case. Families have different interests than youth care.
    - On the one hand, the interest of parents and children is the protection of their family life and Article 1:247 of the Dutch Civil Code, and quick answers and solutions to their requests for help.
    - On the other hand, the chain partners *have their own interest* in infringing on family life and bringing the children into their power. Both their "business model" and their raison d'être are based on damaged children or inadequate, unsuitable parents. The supply of new damaged children and/or the further damage to children already placed in their power (OTS or OTS/UHP) is necessary for the continuity of the chain partners, both official organizations and entrepreneurs: their annual budget or their turnover depends on this.

40. The interests of families and youth care are *opposed* to each other.
    (i) By mixing voluntary help and coercion, a youth care worker must serve multiple interests, which can exert such an influence on each other that the integrity of one and/or the other interest is compromised. In the case of opposite interests, there is by definition *a conflict of interest.*
    (ii) At the organizational level, the parallel (financial) interests of the chain partners create the problem of *network corruption*. Network corruption is the phenomenon that people who know each other, at the local or national level, form an exclusive network that excludes others. The members are very loyal and supportive and do not allow criticism. In their cooperation – the chain partners are also informants of each other and provide each other with evidence, which is accepted by the judges as independent – they can work towards a result that is beneficial for everyone in the chain, to which the interests of the child and parents are subordinated.

41. Both phenomena, the conflict of interest and the network corruption, are foreseeable. The Trias Politica was thus known for 2015 by the laws and regulations of financial supervision, including the further regulations on controlled and ethical business operations and conduct supervision) that the legislative and executive powers themselves have made, and which the judiciary has often considered. These systemic errors explain why the abuses could have arisen, such as institutional forgery, inadequate file formation, resulting in unprecedented injustice and human suffering.

42. The conflict of interest is further reinforced at organizational and personal level, because university professors are allowed to conduct government-sponsored research into youth care, because judges give courses to youth care institutions, through periodic formal and informal consultations, meetings, conferences and drinks between the chain partners, and the culture of punishments and rewards. This encourages a (tacit) code of honour, the "Omerta in the polder".

4.2 Perverse financial incentives

43. An additional problem is the perverse incentives. Perverse incentives arise because the youth care chain (public/private) is so powerful that it can fully control the demand for its own services.

44. The chain partners do this in practice by false accusations by parents, by stretching the grounds for out-of-home placement, by unnecessarily problematizing and medicalizing children, by failing to investigate less harmful alternatives, and by committing forgery (inventing problems, constructing, exaggerating, aggravating, aggravating, cause, provoke incidents, and ignore favorable information for parents, reject it, keep it out of the file, etc.), by structurally siding with the violent, narcissistic and troubled and trouble-causing parent in divorces and presenting this as a conflict between parents, and finally suppressing any form of criticism from parents (parents are threatened if they are on social media dare to express their dissatisfaction, complaints or despair, and youth care strikes back with retaliatory actions such as contact restrictions, prohibitions or taking parental authority).

45. In the public domain, the chain partners give the impression that they strictly comply with laws and treaties, that most files are sound but that occasionally a mistake is made, that children would not be safe at home with their own parents, and that youth care improves their situation. This information is usually incorrect and misleading. Principles of good administration, such as transparency and accountability, are violated.

4.3 A harmful system

46. The result is that parents and lawyers who assist them, just nnot understand how it is possible that 'stupid mistakes' are made in every case. Then there is a tendency to attribute this to a lack of education level. In reality, the way of working is motivated by the conflict of interest, network corruption and the perverse financial incentives, which affect the entire chain, including the legal profession and judiciary, including the Children's Ombudsman and even the Dutch Committee for Human Rights).
    a. Since youth care workers are employed by the chain partners, they are unable – despite their specialist training, despite the available knowledge through modern scientific insights and despite billions of investments by the government in training, methodology, protocols, guidelines, knowledge and expertise of the sector – to carry out their core task (youth care) to the satisfaction of parents, children and further family and to solve problems properly and quickly, to offer appropriate help, in a pleasant cooperation with parents, brothers and sisters, grandparents, uncles and aunts, etc. neighbors and friends.
    b. Since the Child Protection Board is also a chain partner, the council investigators are unable to check the GI. Even if a wrong child is placed out of the home, the Council approves, and even if the GI confuses autism with neglect, the Council approves. In the event of questions or criticisms, the Council refers to protocols.
    c. Since the judiciary is also a chain partner, judges are unable to carry out their core task (legal protection, independent and impartial assessment) in the youth care domain. They uncritically accept the statements of chain partners, even admit anonymous informants, and ignore their dispute by parents, regardless of the evidence to the contrary. Judges do not pay attention to international treaty provisions or national legislation of mandatory law. Even the case law of the European Court of Justice is not given precedential effect. Very occasionally, very rarely, a ruling is in favour of family reunification, thus maintaining the appearance of a functioning rule of law. However, the reality is arbitrariness, no legal protection and no 'fair trial' within the meaning of Article 6 of the ECHR. There is no Constitutional Court (the Netherlands is unique in Europe) and judges are not allowed to test against the Constitution (120 Constitution). In practice, judges act as chain partners in defiance of Article 43 of the Statute for the Kingdom of the Netherlands.
    On 30 March 2022, the government announced its intention to amend the Constitution.[13] However, the deletion of Article 120 of the Constitution is not part of this. In doing so, the Netherlands is diametrically opposed to the advice of the Venice Commission. [14] The Netherlands is also still not preparing to introduce a Constitutional Court. These decisions are also indications of the intentional nature of the unjust actions in youth care, and the desire to continue with human rights violations, against their better judgment.
    d. Because municipalities, the legislative/controlling power (First and Second Chamber of the States General) and the executive power (Ministries of Justice and Security and of VWS) are also chain partners, have organized and maintained the system, they continue to hide behind the decisions of chain partners, complaints committees and court orders in individual files. They remain silent about the system errors and integrity problems.

4.4 Governance culture: state terror

47. Then, because the chain partners know that they are above the law, i.e. that they are protected by all authorities (up to and including the judiciary, the Children's Ombudsman and even the Dutch Committeee for Human Rights), a culture of oppression of parents and children, and lawlessness is further encouraged.
    a. Under the law, the Certified Institutions “GI’s”, are required to adhere to the principles of good administration (careful preparation of decisions, duty of care to parents). In practice, parents are ignored and belittled. The GI pretends that it is solely obliged to safeguard the best interests of the child and does not consider itself bound by the General Administrative Law Act. The offences are also committed with a terrorist purpose (Article: 83a Dutch Criminal Code): the aim of seriously frightening a part of the population of a country – namely: the parents – or unlawfully forcing them to tolerate something – namely: state supervision and/or the removal of their child.
    b. When parents come into the picture in youth care, they soon notice that their child is damaged instead of being helped, they have lost all their rights and autonomy and that the service has a punitive character: the input of parents no longer matters. They may (must) only listen and obey.
    c. There is a culture of harassment, repression, intimidation, threats and retaliation. This contributes to the unprecedented injustice and human suffering. For example, children are not allowed to attend family parties with their own family, they are not allowed to say goodbye to a grandparent on their deathbed, parents are not allowed to go swimming to swim their own child, or they are not allowed to accompany them during an operation in the hospital. Parents are completely sidelined, and the foster parents may – and should – consider the child as their own child. When parents protest, restraining orders follow that sometimes last for many months.

[13] https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2022/03/30/grondwetsw jzigingen
[14] https://ecer.minbuza.nl/-/veneti%C3%AB-commissie-van-raad-van-europa-brengt-advies-uit-over-de-kindertoeslagenaffaire

d. Parents also do not get a hearing in court, but every input or complaint is invariably interpreted to their disadvantage, namely the accusation against the parents that they do not cooperate well with youth care and enter into the fight. This is sufficient ground for most judges to renew OTS or OTS/UHP, to restrict visitation rights or impose restraining orders, or to take custody. They also notice that they have no legal position and do not receive legal protection.
e. Staff absenteeism and turnover in youth care is high. An obvious explanation is that this is due to the human conscience. When employees realize that they have ended up in a world full of unprecedented injustice, despair and human suffering caused by their own organizations, they may initially raise this in the organization, but they soon notice that they have to work on it "as a professional". They see a world of human rights violations that take place in people's homes, behind the front door, as a business model. Then those who have trouble putting their consciences and feelings aside will not keep it up. So a 'natural selection' takes place, in which people who are to a greater extent unscrupulous and/or numb, or even enjoy belittling, humiliating and damaging others, continue to make a career. This is provided through the remuneration structure. The culture of fear and silence is further enforced through employment contracts with confidentiality clauses and threats, blackmail or intimidation to silence dissatisfied employees. These personnel problems are concealed across the board by the chain partners, universities or trade unions that deal with these issues. They merely call for more money so that new staff can be recruited for higher salaries.
f. It is not excluded that the managers or other responsible parties within the chain would like to use their power to end the abuses, or would like to be whistleblowers, but can no longer do so. This is, for example, because they are blackmailable (compromising information or photos), out of fear for their own well-being and safety or that of their loved ones, or because they know that they have already committed, co-committed, or caused to commit too many criminal offences. Since those responsible are complicit in or co-perpetrators of criminal offences, there is a personal interest in not admitting errors and covering up the offences. The statements of Ministers Sander Dekker and Hugo de Jonge in response to the De Winter Committee (12 June 2019) and Minister Franc Weerwind about the Allowances Affair (31 March 2022) are good examples thereof.
g. If this dynamic can continue long enough – as in the Netherlands since 1945, or perhaps even earlier – the reality of a syndicate of organized crime, intertwined with public administration, arises: the mafia.

48. Institutionalized distrust in the citizen is characteristic of authoritarianism, in which the citizen is subordinate to the State, through espionage (of services and citizens themselves) and (secret) police force are monitored, criminalized and stigmatized, and adequate and effective protection of human rights is lacking.

49. The systemic problems of youth care show that the Netherlands is not fulfilling its obligations towards the population under Article 43 of the Statute for the Kingdom of the Netherlands. This is known through the many reports from parent organisations, victims and whistle blowers at file level. Because the police, the Public Prosecution Service, the judiciary and the Dutch Bar Association are also chain partners, parents are not even allowed to file an official complaint, even if their four-year-old daughter is assaulted or raped by a foster father or youth care worker, this actually means the total collapse of the rule of law, and the systematic violation of the principles of the rule of law.

50. The entire Trias Politica is looking at this, does not intervene, and the House of Representatives is mainly committed to youth care workers: they must be paid (even) better and (even) better protected against expressions of desperate, assertive parents (aggression). The municipalities continue to pay uncritically, under the leadership of the VNG. The general practitioners comply with the wishes of the LVH.

51. Parents and children are abandoned by all parties that should help and protect them: youth care, psychologists, (family) doctors, lawyers, judges and their own representatives at both national and municipal level, the Children's Ombudsman, the Committee for Human Rights, the Court of Audit, the Council of State, their own churches, mosques and shuls, and even the King and Queen: everyone is silent and looks away.

4.5 Violation of human dignity (Article 1 EU Charter)

52. The integrity problems at the system level, the damage that is done, and the administrative culture of state terror, lead to "exceptionally inhumane and barbaric"[15] practices at the file level and the systematic violation of the principles of the rule of law. All in all, the entire commercial system causes damage to the human dignity of both children and parents.

[15] Judgment of the Warsaw District Court of 21 September 2020

53. Human dignity is the first of the six core values on which the European Union is founded. [16] The EU Charter begins in Article 1 with human dignity: *"Human dignity is inviolable. It must be respected and protected.'* The explanatory statement explicitly states: *'Human dignity is not only a fundamental right in itself, but also the basis of all fundamental rights.'*

54. Partly because of the absolute nature of the protection of human dignity, both of parents and children, it cannot be said that Dutch youth care in the current set-up should be given another opportunity in the coming years to reform itself or to work on improving the services at file level. On the contrary. The "Future Scenario for Child and Family Protection" of 30 March 2021 provides further evidence of the intentional nature of continuing with the human rights violations. In the scenario, the integrity issues at the system level are left untouched.[17] Despite the inhumane and barbaric nature of the services, the field of work of youth care is being expanded, and further merged with the Social Support Act (WMO). This scenario is yet another step in the wrong direction and is further evidence of the intentional nature of human rights violations, with "care" becoming increasingly focused – on all members of the family.

[16] https://www.europarl.europa.eu/news/nl/headlines/eu-affairs/20210325STO00802/eu-waarden-uitgelegd-in-een-minuut
[17] https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2021/03/30/tk-bijlage-toekomstscenario-kind-en-gezinsbescherming

Chapter 5: nullity and nullification

5.1 Nullity (violation of the principle of legality)

55. The second major difficulty in the NJI overview is the disregard of the legal framework: the principles of the rule of law, laws and treaties.

56. There is a certain ease with which the implementation practice seems to ignore the principle of legality. Bureau Berenschot published a report on 14 May 2018, in which their clients stated that the following *"(legal) products"* had to be assumed. These are products for which the municipality pays in the context of youth care.[18]



- **Ga uit van de volgende (wettelijke) producten:**
  - Ondertoezichtstelling (OTS) > 1 jaar
  - Ondertoezichtstelling (OTS) < 1 jaar
  - Voorlopige ondertoezichtstelling (VOTS)
  - Ontheffing/Ontzetting uit ouderlijk gezag (Voogdij)
  - Spoedeisende maatregelen/Voorlopige voogdij (Vovo)
  - Jeugdreclassering (JR) Regulier traject
  - Jeugdreclassering (JR) Extra maatregel
  - Intensieve Trajectbegeleiding Harde Kern (ITB Harde Kern
  - Intensieve Trajectbegeleiding Criem (ITB Criem)
  - Scholing- en Trainingsprogramma (STP)
  - Gedragsbeïnvloedende Maatregel (GBM)
  - Drangtraject/Preventieve Jeugdbescherming
  - Consultatie en Advies
  - Landelijk Expertise Team Jeugdbescherming (LET-Jb)
  - Gezinsmanagement
  - Instemmingsverklaring gesloten jeugdzorg
  - Overige zorgproducten

  De te onderscheiden producten zijn in overleg met GI's, de leden van de werkgroep en die van de stuurgroep vastgesteld.

57. The reference to "(legal) products" indicates that youth care offers legal and non-legal products and services. However, the principle of legality means that all products/services in the context of *government coercion must be* based on a legal basis, because otherwise the administrative body acts without competence; this is the hallmark of a rule of law. Lawyers and judges, officials of the Ministry of Justice and Security, and the in-house lawyers and lawyers of the GI's know this, or at least they should know this. Lawyers employed by the municipalities or lawyers hired by the municipality also know this, or at least should know this.

58. The requirement of a legal basis protects citizens from unlawful interference with their family life, violation of human dignity and arbitrariness.

59. Examples of products and services without a legal basis are:

    Example 1. The growing practice, whereby the parents conclude an agreement of child protection measures (coercion) – OTS or OTS/UHP – with the GI on the basis of the freedom of contract, is *not* based on a legal basis. This was explicitly discussed during the Round Table on Youth Protection in the House of Representatives on 27 October 2021.[19]

    Example 2. The growing practice, in which employees from GIs and their chain partners proactively have access to families to observe them and to look for or construct possible and/or future development threats – serious or not – lacks a legal basis.

    Example 3. The use of espionage services and secret police services against parents (who do not engage in domestic terrorist activities) lacks a legal basis.

60. Hereinafter we will see that contract law prohibits the parties from setting aside mandatory legal provisions.

5.2 Nullity (conflicts with mandatory articles of law or treaties)

Erosion of parental authority/Protection of family life

61. **Article 1:247 of the Dutch Civil Code** (parental authority) not only gives parents the right, but also imposes on them *the duty*, each own child (*himself!*) to educate and care for. The State *must take into account* the rights and obligations of parents on the basis of **Article 3 paragraph 2 of the UN Convention**

[18] https://vng.nl/sites/default/files/eindrapport_kostprijsonderzoek_gecertificeerde_instellingen_14mei2018_0.pdf
[19] https://www.tweedekamer.nl/debat_en_vergadering/commissievergaderingen/details?id=2021A05923

on the Rights of the Child, and the State *must* respect the responsibilities, rights and obligations of the parents on the basis of **Article 5 of this Treaty**.

62. Parents may conclude contracts in the sphere of voluntary youth assistance, as long as this assistance does *not undermine* parental authority; from their autonomy they want extra support, and they are in charge of this themselves; they decide on which help, the beginning and the termination thereof. Furthermore, **Article 1:265a of the Dutch Civil Code** stipulates that only after an authorization from the court, a child can be placed out of the home. This provision is also mandatory. It is therefore not possible to agree through an agreement from youth care that children will be accommodated elsewhere.

63. Freedom of contract in the area of child protection measures is a different situation, because parental authority *is being completely or partially eroded*. A contract is concluded with the GI in which parents undertake to:
    i. either to structurally share their autonomy and the direction of care or upbringing, or to transfer it to the GI or to tolerate some degree of control of the GI (an agreement of OTS);
    ii. or voluntarily give up their own child(ren) and deliver them to the GI who, with the help of third parties, fully takes over the upbringing and care (an agreement of OTS/UHP).

64. Such agreements are contrary to the legal obligation of parents under Article 1:247 of the Dutch Civil Code. On the basis of Article 3:40 paragraph 2 of the Dutch Civil Code, conflict with a mandatory legal provision – such as Article 1:247 of the Dutch Civil Code – leads to the *nullity* of the legal act. The GI as an administrative body should know that it may not ask parents to give such agreements contractual form, and that these agreements therefore have no legal validity whatsoever. The GI as an administrative body should therefore also know that it may not ask parents to conclude such an agreement. The Child Protection Board should review this. In the extreme case, the court should find the nullity and call the GI – and the Child Protection Board – to order.

Agreement of Exploitation/Modern Slavery

65. Any kind of help to a child, but certainly child protection measures, must be effective. They must therefore solve the serious, concrete problems within a reasonable period of time, because **Article 274 Sr** prohibits slave trade, **Article 273f Sr** prohibits human trafficking and any intentional benefit from the exploitation of another, and **Article 1:1 of the Dutch Civil Code** prohibits personal servitudes of any kind or under any name. These articles are also mandatory, so they may not be deviated from contractually either.

66. According to the United Nations, human trafficking is the recruitment, transport, transfer, housing or reception of people through violence, fraud or deceit, with the aim of exploiting them for profit. Men, women and children of all ages and backgrounds can become victims of this crime, which occurs in every region of the world.[20]

Indicators

1. On the basis of the following *indicators,* an agreement with the Dutch youth care for child protection almost without exception qualifies *an agreement of modern slavery*: slave trade, human trafficking, exploitation, personal servitude.
    (i) the child is always the source of the financial claims arising from the contract,
    (ii) there is a legal relationship of power imbalance between the parents and the contracting party,[21]
    (iii) there is some degree of erosion of parental authority, and/or
    (iv) the child protection measures are ineffective, or even (on balance) harmful; yet they are renewed year after year,
    (v) parents complain of forgery, unilateral filing, mendacious statements, faulty evidence, and other problems with the soundness of the file.
    (vi) coercive measures are used against the parents (such as going to court, written instructions, contact restrictions, etc.), these means can be used, or there is a threat to induce parents to comply, obedience or complete submission.

67. Virtually all agreements will qualify as void agreements. Under the leadership of the GIs, most children are (further) damaged or their situation does not improve substantially, without parents still being able to protect their children and end the voluntary assistance independently or have the decisive vote in it (Article 255 DCC). The contractual provision that the GI only has an obligation to use its best efforts, or that

[20] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html

[21] The power imbalance can be: actual (number of employees), financial, knowledge related (in-house specialist knowledge and means to purchase that knowledge through external consultants and lawyers), experience (is the contracting party a professional "repeat-player"?), legal power base, and access to power (chain partners, including the Dutch Bar Association, the judiciary, the Council for Child Protection, the ministries involved (VWS/Minister V&J), and parallel interests to those of the power, etc.

agreement is not or is not intended to be an agreement for exploitation, do not remove the violation of Article 1:247 of the Dutch Civil Code. The fact that the GI receives payment for the services from the Municipality does not alter the qualification of slavery. *De facto,* parents in the Dutch system must also contribute (through their own contributions) to the exploitation of their own child(ren).

68. On the basis of Article 3:40 paragraph 2 of the Dutch Civil Code, the agreement is prohibited and void due to conflict with mandatory legal provisions . Because of the infringement of treaty provisions by content or purport "contrary to morality or public order," and therefore also null and void (Article 3:40 paragraph 1 of the Dutch Civil Code).
    The GI as an administrative body should know that it may not ask parents to conclude such an agreement. The Child Protection Board should review this. In the extreme case, the court should find the nullity and call the GI – and the Child Protection Board – to order.

Treaty provisions on exploitation/modern slavery

69. The children are also protected from exploitation by European and international treaties, such as **Article 5 of the EU Charter and Article 32 of the Convention on the Rights of the Child**. [22] Under Article 7 of the **UN Convention on the Rights** of the Child, children have the right to know their own parents and to be cared for by them. From their legal position, the agreement of the GI with their parent(s) – see above on the basis of the indicators – is by content or scope "contrary to morality or public order," and therefore also null and void (Article 3:40 paragraph 1 of the Dutch Civil Code).

70. On this ground, too, voluntary agreements of OTS and/or OTS/UHP are prohibited and void. The GI as an administrative body should know that it may not ask parents to conclude such an agreement. The Child Protection Board should review this. In the extreme case, the court should find the nullity and call the GI – and the Child Protection Board – to order.

5.3 Nullification (defects of free will)

71. These voluntary contracts can be unilaterally annulled by parents on the grounds of defects of free will.
    Information backlog. As already noted, youth protection measures in practice almost never lead to a quick solution of the problems and/or return home. On the contrary, OTS and/or OTS/UHP are usually extended until the age of 18 or 21.
    1. Even if mistakes have been made or it is established afterwards that the measures should never have been imposed, the children do not return home (not even in the Child Allowances Scandal). [23]
    2. Even if the measures do not help anything and do lead to and (further) damage to the child such as a UHP (think also of the findings of the Samson Committee and the De Winter Committee on sexual, physical and psychological violence), the children do not return home.

    This information is often hidden from parents. The impression is created that the child may be able to return home through the annual judicial review, or the GI pretends that the child would be better off through voluntary youth protection measures.
    Power inequality and/or pressure. It is standard practice that the GI - to make things easier for itself - strives for voluntary measures, with the threat of coercion as a means of getting parents to accept ('urge/compulsion'). With this, the industry itself proves that a voluntary agreement to OTS and/or OTS/UHP interferes with the legal system of protection in the event of coercive measures. Many parents and children live in constant fear, despite the so-called voluntary framework.

72. In the circumstances described above, parents may *unilaterally* invoke the nullity of the agreement (Article 3:49 of the Dutch Civil Code) on the grounds of threat, fraud, abuse of circumstances (Article 3:44 of the Dutch Civil Code) and/or error (Article 6:228 of the Dutch Civil Code). These defects of will lead to the voidability of the agreement. The destruction has retroactive effect ('*ex tunc*', Article 3:53 paragraph 1 of the Dutch Civil Code).

73. These legal consequences make it clear that freedom of contract is not an appropriate instrument for child protection measures (legal uncertainty). Municipalities risk losing years of funding with retroactive effect. They have to recover that from the GI.

74. Finally, the GI acts structurally unlawfully, by not accepting the legally valid annulment of a contract by parents, but ignoring it. The execution of the contract usually continues after annulment.

[22] See also Article 36 UN Convention on the Rights of the Child, Article 7 paragraph 1 sub c Rome Statute, Article 4 ECHR, etc.
[23] https://nieuwrechts.nl/87893-omtzigt-furieus-zelfs-een-onafhankelijk-onderzoek-laten-doen-lukt-deze-regering-niet

5.4 Legally valid grounds for child eviction

75. The removal from home may only be used as a last resort (ECtHR 22 March 2018, nos. 68125/14 and 72204/14 (Wetjen and Others v. Germany), EHRC 2018/118 m.nt. S. Florescu, par. 84-85. See also o.m. ECtHR of 12 July 2001, No 25702/94 (K. and T. v. Finland), para. 166-167, ECtHR 26 October 2006, No 23848/04 (Wallová and Walla v. Czech Republic), para. 73-74, ECtHR 16 March 2010, no. 28680/06 (A.D. and O.D v. United Kingdom), par. 89. See also the Case law guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights (version 30 April 2019), p. 62, available on www.echr.coe.int).

76. In the Parliamentary History (2010) examples are given of the rarity of cases,[24] in which this means could be suitable. Moreover, it remains the case that less harmful alternatives must first be tried, with support from one's own network; unfortunately, this has not happened in the examples below. Even in these distressing cases, alternatives should be tried (such as protected, assisted living in a residential group):
    a. A mother whose child was placed out of the home in 1998 is relieved of parental authority over her minor child. The mother has been addicted to alcohol and drugs for years, uses medication because of depressive symptoms, mother is unreachable for the assistance, unreliable in fulfilling agreements. There is no prospect of an improvement in the situation.
    b. Father is treated for years at the GGZ, department of forensic psychiatry. Both parents are weakly gifted. Since 1993, the family has a history of aggression and abuse of the child by the father. This abuse still takes place during the contact moments between the parents and the – who has been placed out of home for six years – child. The safety of the child cannot then be guaranteed. The mother cannot manage the situation in the right direction. The contact moments must be significantly reduced in order for the child to develop normally. In the best interests of the child, the parents lose legal custody of him. The court assumed that this exemption could induce the parents to follow expert advice and to comply with agreements.
    c. Mrs X, probably staying in the Rotterdam region, is 34 weeks pregnant. Her pregnancy goes uncontrollably, Mrs. X uses hard drugs heavily, deals in them and prostitutes herself. Mrs. refuses to be treated or to have her pregnancy checked. The child will most likely come into the world addicted. She does not receive parental authority and the Youth Care Agency receives provisional custody.
    d. Provisional supervision of unborn child. Mother has cognitive limitations and social emotional problems. The mother does not want any more help in any way. The unborn child is placed under supervision.
    e. Mother, exercises sole custody of two children and is pregnant. The development of the children is threatened in the social-emotional, cognitive and physical areas. Due to an intellectual disability, the mother is unable to show «adequate parenting behaviour». Assistance in a voluntary framework has not proved to be sufficient. Mother is of the opinion that there are ghosts in her house and has left the house. After she «ritually] had the house cleaned», she lives there again. Both the two minor children and the unborn child are placed under supervision and placed out of the home.
    f. A pregnant woman is known for a long time to various emergency services because of her various behavioral disorders. She functions at a weakly gifted level and regularly withdraws from assistance. The father who also needs help has stopped it. Because there is a fear that the parents will withdraw the unborn fruit from necessary medical care, the fruit is placed under provisional supervision and placed out of the home in due course.
    g. Mother, of a few weeks old baby, functions at a weakly gifted level, has borderline personality disorder and can «under adverse circumstances turn her powerlessness, fear or anger into destructive behavior». The woman must soon be in detention because of a conviction for attempted manslaughter. Mother is «cannot acquire parenting skills, she turned out [previously] not to be teachable». Mother has previously been relieved of the custody of two other children. Father also functions at a weakly gifted level and needs 24-hour guidance and treatment. He poses a danger associated with impulse breakthroughs in tension followed by aggression. The baby is placed under supervision and urgently placed out of the house.

77. According to many lawyers, the current grounds for out-of-home placement have demonstrably been stretched (far) too far over the past years.

5.5 Illegal guidelines for returning the children home

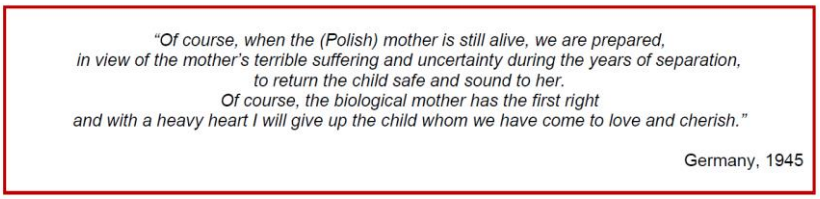
78. The guidelines for the return of the children home are based on a so-called "acceptable period". This period is 1/2 year (children up to 5 years) to one year (children older than 5 years). After that period, the children belong to the foster parents. The children would then be so attached to the foster parents that the foster parents take precedence over their own parents. In addition, foster parents have a 'blocking right' that they can invoke if parents request relocation home in case of 'voluntary' care of more than a year; in

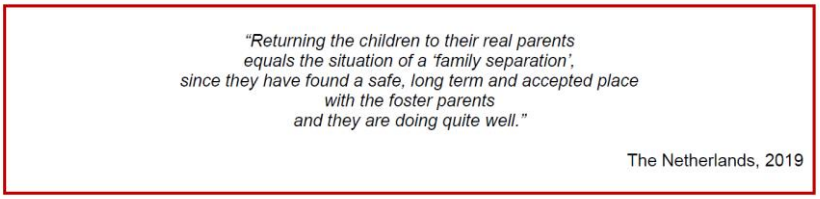
[24] https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32405-2.html

a formal OTS/UHP, the Child Protection Board usually allows the wishes of the foster parents to outweigh those of the interests of the original family.

79. These guidelines also constitute evidence of the nature of the exploitation of Dutch youth care, partly due to the self-interest of the chain partners to continue the child protection measures and to 'cash in' on the children for as long as possible.
    a. Firstly, the Directive is null and void because it is contrary to Article 7 of the UN Convention on the Rights of the Child and contrary to Article 1:247 of the Dutch Civil Code.
    b. Secondly, it is ignored that after this period the children are regularly moved within the youth care. In that case, the directive is clearly not an obstacle.
    c. The passage of time is not a valid reason. The decisive factor is the existence of a concrete, serious threat to development.
    d. If that concrete, serious development threat has never existed, or the eviction for other reasons turns out to be unlawful or null and void afterwards, the passage of time cannot remove the unlawfulness or nullity.
    e. If children lose their attachment with their own parents, there is a suspicion of wrongful acts of the GI in violation of Article 1:262 paragraph 3 of the Dutch Civil Code (promoting the family bond).

80. The Netherlands does not even meet the level of Nazi Germany in 1945, since it has not identified such inhumane, barbaric guidelines as null and void and unlawful, but has implemented them as professional standards.
    If the children are then not allowed to return home, and the parents are sidelined – often their parental authority is automatically taken away after a perspective decision – then the foster parents assert all parental rights against the children, but do not waive the exploitation rights. Thus, although they are the legal successors of the real biological parents, yet they do not have to settle for child benefit, but continue to receive generous daily allowances and other attractive conditions paid within the commercial system. The exploitation continues, but the parents have been formally disenfranchised.





81. The mandatory periodic judicial review is illusory after the deadlines have been met. This also contributes to the character of show trials. Virtually no child is ever allowed to return home, even though the decisions do not explicitly refer to the guidelines. In their mutual division of roles, lawyers and judges give the appearance of legitimacy to void and unlawful practices.

5.6 The execution of court orders

82. Pursuant to Article 430 paragraph 3 rv, orders may only be enforced after prior service by the court bailiffs. Article 812 rv prevents the delivery of the children from having to be requested separately, but does not release the obligation to serve. Parents can file an execution dispute. This intervention also prevents the antedating of court orders (see Protocol 'fleeing' families).

83. The execution of court orders may not constitute an infringement of human dignity, neither of the parents nor of the child. If it turns out that the child does not want to be taken away at all, then the child is apparently (sufficiently) happy and attached despite possible problems and does not want to be 'protected' in this way. Prior service allows parents to prepare themselves and the child and voluntarily take the child to a designated place, instead of being ambushed at home by a force majeure of black uniforms (for example, with 12 police officers and four police buses).

STAATSONTVOERINGEN

mensenrechtenschendingen in de Nederlandse jeugdzorg

EEN FORMELE WETSTECHNISCHE ANALYSE

Hoe Nederlandse gemeenten de misstanden in de jeugdzorg
onmiddellijk kunnen beëindigen,
en waarom dit ook moet

Amstelveen, 8 april 2022

[redacted]

Voorwoord

1. Hoewel jeugdzorg is bedoeld voor “bescherming”, “zorg” en “hulp” veroorzaakt zij in Nederland al tientallen jaren veel menselijk leed, en biedt zij weinig tot geen bescherming, zorg en hulp. Vanwege de enorme omvang van deze publiek-private miljardenindustrie, is een humanitaire ramp van ongekende omvang ontstaan. Verreweg de meeste kinderen in de jeugdzorg zijn slachtoffer van onrechtmatige uithuisplaatsingen, “Staatsontvoeringen”[1], en daarmee slachtoffer van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS/UHP). Er zijn 450.000-900.000 kinderen slachtoffer van onrechtmatige staatsbemoeienis en daarmee eveneens van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS). Toch groeit de jeugdzorgindustrie ongehinderd door. Feitelijk is de Nederlandse jeugdzorg geen onderdeel meer van de rechtsstaat, maar is sprake van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur (maffia).

2. Doordat sprake is van een bewuste wijdverbreide, stelselmatige aanval gericht tegen de Nederlandse burgerbevolking (mannen, vrouwen en kinderen), kwalificeren deze mensenrechtenschendingen als misdaden tegen de menselijkheid; deze verjaren niet.

   Deze misdaden worden sinds 2015 gepleegd in naam van de gemeente.
   Het College van B&W vormt het dagelijks bestuur, ambtenaren zijn betrokken, en de gemeenteraad is het hoogste orgaan dat de rechtmatigheid moet controleren.
   Individuele gemeenteraadsleden zijn daarom persoonlijk verantwoordelijk en aansprakelijk.

3. Dit document bevat een formele analyse aan de hand van wetten en verdragen over de (on)rechtmatigheid en onrechtstatelijkheid van de Nederlandse jeugdzorg (hoofdstuk 3 – 5). De uitkomsten zijn schokkend, omdat hierdoor wordt aangetoond dat de ketenpartners opereren als een misdaadsyndicaat, en dat het openbaar bestuur en de rechterlijke macht zijn vermengd met georganiseerde misdaad. De analyse wijst uit dat (vrijwel) elke getroffen kinderbeschermingsmaatregel sinds 2015 nietig, onrechtstatelijk, onwettig (illegaal) en/of onrechtmatig is. Deze formele bevindingen staan los van eventuele toekomstige bevindingen (van toetsingscommissies) in het kader van de materiële toetsing op individueel dossierniveau. Hoewel die exercities nuttig zijn, kunnen we niet meer op de uitkomsten gaan wachten.

4. Dit document is niet alleen bedoeld voor gemeenteraadsleden, het College van B&W, gemeentelijke ambtenaren en de formateurs die nu in onderhandeling zijn na de verkiezingen van 16 maart 2022.
   Het advies is ook bestemd voor elke jurist, elk bestuurslid en elke leidinggevende van een GI, elk fractie van de Eerste of Tweede Kamer der Staten-Generaal, elke Minister, elke beleidsambtenaar van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, elke jeugdbeschermer van een GI die aan beroepsstandaarden moet voldoen, elke raadsonderzoeker van de Raad voor de Kinderbescherming, elke hoogleraar en elke lector van universiteiten en hogescholen, elke advocaat en elke rechter, elke pleegouder, elke gezinshuisouder en elke zzp’er, werknemer of organisatie in de jeugdzorgketen.

5. Nederland is op papier een rechtsstaat, maar de uitvoeringspraktijk van jeugdzorg is dat niet. Alle idealen over “naar 0 uithuisplaatsingen” blijven illusoir zolang de vermenging van georganiseerde misdaad met het openbaar bestuur en de rechtspraak niet wordt opgeheven: voor de komende vier jaar is opnieuw een verdubbeling van de groei van jeugdzorg voorzienbaar. De gemeenten mogen in de geschetste omstandigheden niet meer afgaan op een rechterlijke beschikking. U bent met dit advies, wat een vervolg is op eerdere stukken – laatstelijk mijn brief van 28 januari 2022 – op de hoogte, voor zover u als professional of bestuurder deze wettelijke bepalingen en verdragsbepalingen al niet kende, of behoorde te kennen.

6. Schuift u uw gevoelens en uw geweten daarom niet langer opzij, maar doet u wat nodig is: recht doen aan de slachtoffers en voorkómen van nieuwe slachtoffers. De gemeenten hebben de sleutel in handen om deze inhumane en barbaarse commerciële praktijk te stoppen. De eerste concrete stap is de financiering te beëindigen en te zorgen dat de kinderen kunnen terugkeren naar huis. De kinderen die zonder wettelijke grondslag, illegaal, of onrechtmatig, onder Staatstoezicht zijn geplaatst, dienen ook daaruit te worden ontslagen. Door middel van aangepast beleid kunnen – en moeten – gemeenten nieuwe mensenrechtenschendingen voorkómen.

7. Mocht u vragen hebben, of concrete hulp willen voor uw gemeente of organisatie, dan ben ik uiteraard beschikbaar.

[redacted]

[1] https://www.ad.nl/show/peter-pannekoek-krijgt-volop-bijval-na-uithaal-rond-staatsontvoeringen-naar-rutte~a49a8c9d/

Inhoud

Voorwoord 1
Hoofdstuk 1: Staatsontvoeringen 3
1.1 Mensenhandel 3
1.2 Een humanitaire ramp 4
1.3 Herstel van gemaakte fouten 5
1.4 Het voorkómen van nieuwe mensenrechtenschendingen 6
Hoofdstuk 2: Indeling jeugdzorg volgens het NJI 7
2.1 Wat is jeugdzorg volgens het NJI 7
2.2 Terminologie 7
Hoofdstuk 3: Vrijwillige of gedwongen hulp 9
3.1 Vrijwillige hulp is hoofdregel 9
3.2 Gedwongen hulp is zeer zeldzaam 10
3.3 Gevolgen van de vermenging voor de rechtsbescherming 10
Hoofdstuk 4: integriteitsproblemen 11
4.1 Belangenverstrengeling en netwerkcorruptie 11
4.2 Perverse financiële prikkels 11
4.3 Een schadelijk systeem 12
4.4 Bestuurscultuur: staatsterreur 12
4.5 Aantasting van de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest EU) 14
Hoofdstuk 5: nietigheid vernietigbaarheid 15
5.1 Nietigheid (schending legaliteitsbeginsel) 15
5.2 Nietigheid (strijd met dwingende bepaling/schending verdragsbepaling) 15
5.3 Vernietigbaarheid (wilsgebreken) 17
5.4 Rechtsgeldige gronden van uithuisplaatsing 18
5.5 Illegale richtlijnen terugplaatsing 19
5.6 De tenuitvoerlegging van beschikkingen 19

Hoofdstuk 1: Staatsontvoeringen

1.1 Mensenhandel

8. Volgens de Verenigde Naties is mensenhandel het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten of opnemen van mensen door middel van geweld, fraude of bedrog, met als doel hen voor winst uit te buiten. Mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden en van alle achtergronden kunnen het slachtoffer worden van deze misdaad, die in elke regio van de wereld voorkomt.[2]

9. In Nederland vindt kinderhandel al meer dan 80 jaar plaats, georganiseerd en gefinancierd door de Nederlandse Staat. Dit gebeurt onder de noemers “Jeugdzorg”, “Jeugdbescherming”, “Jeugdhulp” etc. in een stelsel van publiek-private samenwerking. Met deze handel verdient men vooral geld naarmate de kinderen meer beschadigd raken c.q. er meer problemen kunnen worden gedetecteerd, gefabriceerd of verzonnen.[3] Men verdient niet of nauwelijks, althans minder geld, als het welzijn van kinderen wordt bevorderd en eventuele daadwerkelijke problemen of hulpvragen snel en passend worden opgelost. Deze aanpak is de basis van een miljardenindustrie op kosten van de belastingbetaler.

10. Jeugdzorg is een wereld waarin kinderen op basis van ondeugdelijke dossiers bij hun ouders worden weggehaald en naar een onbekende locatie worden gebracht, bij vreemden, waarna het contact met hun dierbaren wordt verboden of slechts sporadisch wordt toegestaan, vaak onder het mom van ‘verwarrend’ en ‘laten wennen’.[4] Deze traumatiserende ervaringen veroorzaken per definitie psychische beschadigingen bij kind en ouders. Daarnaast worden kinderen ook vaak mishandeld en misbruikt en blijft passende hulp uit. Veel kinderen worden aldus geparkeerd en vastgehouden voor financieel gewin, op basis van niet meer dan valse meldingen, ongefundeerde zorgen, misdiagnoses, giswerk, het problematiseren en medicaliseren van de kinderen door diegenen die daar een financieel belang bij hebben, en die ook niet terugdeinzen voor verdere (valse) beschuldigingen van en ongefundeerde zorgen over de ouders.

11. Door repressie en psychologische foltering worden kinderen en ouders gedwongen tot gehoorzaamheid, volgzaamheid en zwijgzaamheid en ontstaat een angstcultuur (Rutte Doctrine[5]). Uitingen van wanhoop en verdriet worden bestraft door (verdere) contactverboden, afname ouderlijk gezag (via de jeugdrechter), geldboetes en gevangenisstraf (via de strafrechter, bijvoorbeeld wegens belediging) of de dreiging met dergelijke strafmaatregelen. Vanwege de treiterijen, beledigingen, vernederingen, de intimidatie, bedreigingen en vergeldingsacties, etc. in de dagelijkse omgang met jeugdzorg, is er veel psychologisch leed, soms met zelfmoord, hersenbloedingen, hartinfarcten en kanker etc. tot gevolg.

12. Jeugdzorg is ook een wereld waarin de daders zich opwerpen als gesprekspartners en vertrouwelingen, die de slachtoffers (dwingend) uitnodigen hun gevoelens met hen te delen. Maar die ook dwingen om psychologische en medische handelingen en onderzoeken door derden te ondergaan, met hooguit het doel dat zij de onrechtmatige situatie zo snel mogelijk ‘leren accepteren’. Daarbij is een ongeschreven regel dat de informatie – selectief, al dan niet in verdraaide vorm – door de gecertificeerde instellingen tegen hen mag worden gebruikt bij de verdere dossiervorming en rechtszaken.[6] Dat geldt ook voor de weigering hieraan mee te werken.

13. Het is een wereld waarin de eigen fouten en onrechtmatig handelen niet hersteld worden, en het tijdsverloop juist verdere garanties biedt om de kinderen te verzilveren. Het tijdsverloop leidt tot verdere versteviging van de eigen rechtspositie en de (eigendoms)rechten op de geëxploiteerde kinderen (moderne slavernij). Een wereld waar de *private equity* fondsen, veroordeelde zedendelinquenten en frauduleuze zorgaanbieders hun intrede hebben gedaan, aan wie geen strobreed in de weg wordt gelegd. Een wereld die mensen aantrekt met persoonlijkheidsstoornissen zoals narcisme, psychopathie en sociopathie wat een klim op de carrièreladder niet verhindert. Integendeel. Een wereld waarin klokkenluiders genadeloos worden aangepakt en opgejaagd, zelfs buiten de landsgrenzen, net zoals

---

[2] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html
[3] Bij meerdere problemen wordt doorgaans de term “complexe problematiek” gehanteerd.
[4] Er zijn meer patronen zichtbaar b j de behandeling van dossiers die wijzen op schadelijke psychologische manipulatie van kinderen en ouders die ook worden toegepast in religieuze sektes, zie voor de beschrijving daarvan bijvoorbeeld https://sterzoeker.blogspot.com/2012/03/leer-van-de-sektes.html. Daar tegenover is informatie publiek beschikbaar over de herkenning en behandeling van daadwerkelijke psychische/psychiatrische problematiek, zoals bijvoorbeeld https://www.studeersnel.nl/nl/document/rijksuniversiteit-groningen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen-samenvatting/12136303
[5] https://www.greelane.com/nl/geesteswetenschappen/problemen/us-constitution-22th-amendment-text-105391/; https://www.managementimpact.nl/art kel/machtsmisbru k-door-managers-een-bedreiging-voor-menswaardige-organisaties/; https://overheid.fnv-magazine.nl/012021/rutte-doctrine/;
[6] https://recovery-freechoice.com/kenmerken-sekte/

ouders die Nederland proberen te ontvluchten om hun kinderen te beschermen worden aangepakt en opgejaagd.

1.2 Een humanitaire ramp

14. Door de enorme omvang van de commerciële jeugdhulp is sprake van een humanitaire ramp. Verreweg de meeste kinderen in de jeugdzorg zijn slachtoffer van onrechtmatige uithuisplaatsingen, “Staatsontvoeringen,” en daarmee slachtoffer van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS/UHP). Er zijn 450.000-900.000 kinderen slachtoffer van onrechtmatige staatsbemoeienis en daarmee eveneens van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS). Ondanks de misstanden, mensenrechtenschendingen en het menselijke leed, groeit de jeugdzorgindustrie (hard) door.

15. Dit document bevat een formele analyse aan de hand van wetten en verdragen over de (on)rechtmatigheid van de Nederlandse jeugdzorg (hoofdstuk 3 – 5). De uitkomsten zijn schokkend. De analyse wijst uit dat (vrijwel) elke getroffen kinderbeschermingsmaatregel sinds 2015 nietig, onrechtstatelijk, onwettig (illegaal) en/of onrechtmatig is. Meestal komt dit doordat er: (1) geen wettelijke grondslag bestaat voor dwangmaatregelen, of (2) sprake is van nietigheid wegens schending van het legaliteitsbeginsel, strijd met dwingende wetsbepalingen, schending van verdragsbepalingen, schendingen van beginselen van de rechtsstaat. De bestuurscultuur heeft kenmerken van narcisme en soms sadisme, wat in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze bestuurscultuur wordt mede verklaard door de (integriteits-)problemen op systeemniveau, en leidt op haar beurt weer tot (verdere) aantasting van de menselijke waardigheid; schending artikel 1 Handvest EU, de belangrijkste verdragsbepaling in de EU. Aan toetsingscommissies voor de materiële toetsing op individueel dossierniveau, komen wij daarom niet meer toe.

16. Doordat sprake is van een bewuste, wijdverbreide, stelselmatige aanval gericht tegen de Nederlandse burgerbevolking (mannen, vrouwen en kinderen), kwalificeren de strafbare feiten als misdaden tegen de menselijkheid. Deze verjaren niet. Deze misdaden worden sinds 2015 gepleegd in naam van de gemeente. Het College van B&W vormt het dagelijks bestuur, ambtenaren zijn betrokken, en de gemeenteraad is het hoogste orgaan dat de rechtmatigheid moet controleren. Individuele gemeenteraadsleden zijn derhalve verantwoordelijk en aansprakelijk hiervoor.

17. Feitelijk is de Nederlandse jeugdzorg geen onderdeel meer van de rechtsstaat, maar is sprake van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur (maffia). Het voorstel van de nieuwe Minister voor Rechtsbescherming Franc Weerwind voor 420 kinderen, te weten een (kostbare, tijdrovende, casuïstische) materiële toetsing op dossierniveau, en de rechterlijke macht die bij voorbaat aangeeft dat een deel van de kinderen niet terug naar huis zal mogen terugkeren, maakt dit zichtbaar. Hoewel ook die materiële toetsing, op termijn, vrijwel altijd zal moeten leiden tot de conclusie van onrechtmatigheid (de meeste dossiers missen valide en betrouwbaar bewijs, gaan niet over concrete, ernstige ontwikkelingsbedreigingen, zijn ondeugdelijk door valsheid in geschrifte, leugenachtige verklaringen, ongefundeerde zorgen, valse beschuldigingen, misdiagnoses, eenzijdige, selectieve dossieropbouw, etc.), worden die materiële problemen op dossierniveau niet in dit stuk behandeld. We komen daar niet meer aan toe, omdat de uithuisplaatsingen toch al nietig of onrechtmatig zijn op grond van formele, systeemproblemen.

18. Is uithuisplaatsing van kinderen door perverse financiële prikkels in de jeugdzorg, **mensenhandel**?
    Het antwoord werd al in 2012 gegeven:

    > *“Als de gemeenten ook nog zo verstandig zijn om het nieuwe financieringssysteem zo in te richten dat afgerekend wordt op daadwerkelijke resultaten in plaats van activiteiten en doorlooptijden, dan komt ook aan het perverse effect, dat met sturen op jeugdzorgtrajecten en maximale doorlooptijden* ***het doel (kinderen zich veilig laten ontwikkelen) uit beeld raakt****, een* ***einde.”*** [7]

19. Het is niet alleen een kwestie van verstand om de mensenrechtenschendingen te stoppen, maar ook een kwestie van de rechtsstaat, van dwingende wets- en verdragsbepalingen, en van integriteit en menselijkheid. Een klein, beschaafd land als Nederland zou, wanneer zij jeugdzorg weer terugbrengt binnen de grenzen van de rechtsstaat, hooguit in totaal 420 kinderen uit huis geplaatst behoren te hebben, en hooguit 5.000 onder Staatstoezicht.

20. De gemeenten mogen in de huidige situatie niet meer afgaan op een rechterlijke beschikking. Zij hebben de sleutel in handen om deze inhumane en barbaarse commerciële praktijk te stoppen. De eerste concrete

[7] Binnenlands bestuur, 02 april 2012: Het einde van de perverse prikkels. Column van Erik Gerritsen over de financiering van de jeugdzorg. Link: https://www.binnenlandsbestuur.nl/sociaal/het-einde-van-de-perverse-prikkels-column-van-er k-gerritsen-over-de-financiering-van-de

stap is de financiering te beëindigen en te zorgen dat de kinderen kunnen terugkeren naar huis. De kinderen die zonder wettelijke grondslag, illegaal, of onrechtmatig, onder Staatstoezicht zijn geplaatst, dienen ook daaruit te worden ontslagen. In hun beleid kunnen – en moeten – gemeenten nieuwe mensenrechtenschendingen voorkómen, waarvoor zij zelf (mede) verantwoordelijk worden gehouden.

21. De wettelijke en verdragsbepalingen zijn niet ingewikkeld, maar sluiten aan bij het gezonde verstand en het rechtvaardigheidsgevoel waarmee elk mens van nature is uitgerust. Dit document is niet alleen bedoeld voor een ieder die een rol speelt in de jeugdzorgketen. Ministers, Kamerleden, bestuurders, beleidsbepalers, juristen, advocaten en rechters worden geacht de wetten en verdragen te kennen.

1.3 Herstel van gemaakte fouten

22. Gemeenten kunnen – en moeten – het volgende doen om de rechtsorde te herstellen:
    a. Gemeentes **staken de financiering** van nietige en onrechtmatige uithuisplaatsingen en toezicht.
    b. Gemeentes hebben het recht en de plicht om de financiering van nietige kinderbeschermingsmaatregelen in afgelopen jaren **terug te claimen**. Zij zijn ex artikel 162 Sv **verplicht aangifte** te doen van strafbare feiten.
    c. Onrechtmatig uit huis geplaatste **kinderen moeten onmiddellijk terug naar huis**, zonder nader onderzoek, rechterlijke beschikking of terugplaatsingstraject, omdat zij zonder rechtsgrond bij vreemden verblijven. Onrechtmatige staatsbemoeienis (toezicht) moet onmiddellijk worden gestaakt met inbegrip van vroeg signalering en risicolijsten op de wijze zoals dit nu is ingericht. De “bescherming” is nietig, onrechtmatig en schadelijk.
    d. Ouders en kinderen worden **ruimhartig financieel gecompenseerd** voor de schade en het aangedane leed.

23. Onder nietige en onrechtmatige uithuisplaatsingen en toezicht wordt het volgende in elk geval verstaan (zie hoofdstuk 3 t/m 5).

    a. **Een (‘vrijwillige’) overeenkomst** van toezicht en/of gezamenlijke regie door de Gecertificeerde Instelling **(OTS)** en/of de uithuisplaatsing **(UHP)** via het contractenrecht, dus zonder rechterlijke beschikking, waarbij de ouders niet meer zelfstandig en autonoom kunnen beslissen wanneer de hulp eindigt, **is nietig**, (1) vanwege strijd met dwingende wetsbepalingen en (2) vanwege schending van internationale verdragsbepalingen, waardoor zij door hun inhoud of strekking in strijd zijn met de goede zeden of de openbare orde.

    b. De rechterlijke beschikking waarin een uithuisplaatsing is uitgesproken, moet vermelden welke **minder schadelijke alternatieven** eerst zijn geprobeerd (artikel 8 EVRM). Rechterlijke beschikkingen waarin uithuisplaatsing is uitgesproken, zonder dat het netwerk in kaart is gebracht, nog levende familieleden, vrienden, buren, kerk, moskee, sjoel, etc. en anderen, en de rechter niet heeft vastgesteld dat zij weigeren het kind hulp te bieden, en daaraan geen voorrang heeft gegeven, **zijn onrechtmatig**.
       Minder schadelijke alternatieven waaraan prioriteit behoort te worden gegeven, zijn **ten minste**:
       (i) ouders kunnen een opvoedcursus volgen;
       (ii) ouders kunnen een autismecursus of andere relevante cursus volgen en eventueel ambulante hulp en/of dagopvang afhankelijk van de wens van de ouders;
       (iii) ouder(s) en kind gaan (tijdelijk) inwonen bij familie of anderen uit het netwerk;
       (iv) familie of anderen uit het netwerk komen tijdelijk inwonen ter ondersteuning;
       (v) er komt mantelzorg of ambulante zorg aan huis een of meerdere dagen per week, of alleen gedurende de ‘spitstijden’ (kinderen klaarmaken voor school, etenstijd, etc.);
       (vi) bij financiële problemen wordt het gezin door de eigen familie en het netwerk, eventueel met hulp van de gemeente beschermd en geholpen, zodat ook de stress die dit veroorzaakt afneemt;
       (vii) de gemeente zorgt dat er voldoende afwisselend woonaanbod is, zodat het gezin eventueel kan inwonen in een woongroep, waar het kind beschermd wordt en ouders elkaar ondersteuning en gezelligheid bieden;
       (viii) bij huiselijk geweld wordt niet het kind uit huis gehaald, maar moet *altijd* de pleger van geweld het huis verlaten (bij familie of vrienden of andere woonruimte, wat een eigen verantwoordelijkheid van de pleger is), en worden minder schadelijke vormen van ondersteuning en nazorg georganiseerd.

    c. Een uithuisplaatsing zonder dat **de beschikking** vooraf is betekend ex artikel 430 lid 3 Rv, is **nietig**.

    d. Rechterlijke beschikkingen waarin een verlenging van een uithuisplaatsing is uitgesproken op grond van een perspectiefbesluit zijn nietig, (1) vanwege strijd met dwingende wetsbepalingen en

(2) vanwege schending van internationale verdragsbepalingen. De rechters hadden deze richtlijnen ambtshalve buiten toepassing moeten laten ex artikel 94 Grondwet.

e. Een **kinderbeschermingsmaatregel zonder voorafgaand plan**, waardoor het niet voor de rechter vast staat dat de gevraagde maatregel zal werken, en zo ja, binnen welke (redelijke) termijn, of waarvan de positieve werking niet gegarandeerd kan worden, of dat de maatregel op zichzelf schade toebrengt en per saldo geen verbetering voor het kind meebrengt of dat daaraan getwijfeld kan worden. De wettelijke bepaling dat een plan binnen zes weken gemaakt kan worden, is van rechtswege nietig en had door rechters buiten toepassing moeten zijn gelaten ex artikel 94 Grondwet. Toezicht alleen vanwege de wens om het gezin te monitoren en/of de zorg dat er mogelijk in de toekomst problemen zouden kunnen rijzen, is in strijd met dwingende wetsbepalingen en internationale verdragen. Verlengingen van maatregelen op basis van een perspectiefbesluit dat (mede) is gebaseerd op illegale richtlijnen zijn eveneens nietig. Rechterlijke beschikkingen daarmee in strijd, zijn nietig en moeten buiten toepassing worden gelaten. Dit zijn vormen van moderne slavernij en exploitatie van kinderen.

f. **Spionage** van ouders en gezinnen **in naam van preventie en vroeg signalering**, het aanleggen van **zwarte lijsten aan de hand van risico-lijsten**, zijn in strijd met dwingende wetsbepalingen en schending internationale verdragsbepalingen, maar vormen ook een schending van de rechtsstaat zelf. **Preventief toezicht** op jonge, zwangere meisjes en het afnemen van hun baby bij de bevalling of kort daarna, is **eveneens verboden en nietig** op dezelfde gronden. Dit is in strijd met dwingende wetsbepalingen, beschermende verdragsbepalingen en in strijd met de beginselen van de rechtsstaat.

g. Het gehele **systeem van jeugdzorg**, waarbij geen *Chinese Walls* zijn geïmplementeerd tussen vrijwillige hulp en dwangmaatregelen, is onrechtmatig, omdat dit systeem per definitie tot mensenrechtenschendingen en rechteloosheid leidt, en de bescherming van het gezinsleven illusoir maakt. Dit is het gevolg van (voorzienbare) integriteitsproblemen, zoals belangenverstrengeling, netwerkcorruptie, perverse financiële prikkels, een bestuurscultuur van wetteloosheid en staatsterreur, en uiteindelijk persoonlijke belangen bij (het doorgaan met) het plegen van strafbare feiten, en naderhand de misdrijven te ontkennen, te nuanceren, en in de doofpot te stoppen. Het is een staat in een staat.

1.4 Het voorkómen van nieuwe mensenrechtenschendingen

24. De volgende stappen moeten – zonder verder uitstel – worden genomen om nieuwe misstanden en mensenrechtenschendingen te voorkómen:
    a. De gemeente staat geen nieuwe nietige en onrechtmatige vormen van staatstoezicht en uithuisplaatsingen meer toe.
    b. De gemeente staat geen plaatsing in gesloten accommodaties meer toe.
    c. De gemeente bestrijdt de integriteitsproblemen van het huidige bestel: zij ontmantelen spionagediensten en geheime politiediensten, en bouwen Chinese Walls om de scheiding tussen vrijwillige hulp en gedwongen bescherming te waarborgen;
    d. De gemeente staakt de toekomstige financiering van nietige en onrechtmatige kinderbeschermingsmaatregelen, zodat deze uitzonderingen blijven.
    e. Verantwoordelijken voor ernstige misstanden en mensenrechtenschendingen in het verleden worden niet benoemd tot wethouder jeugdzorg, en de gemeente verbreekt banden met instellingen die voor de schendingen verantwoordelijk waren.
    f. De gemeente bevordert hulp aan gezinnen in eigen regie via de eigen huisarts, en zorgt dat de administratie van de PGB's zo eenvoudig is, dat elk gezin dit kan met hulp uit het eigen netwerk en desnoods vanuit de gemeente. Eenmaal verstrekte PGB's worden niet teruggevorderd. Fouten zijn voor rekening en risico van de gemeente; de betrokken ambtenaren en hun leidinggevenden bij SVB en de gemeenten zijn verantwoordelijk.

Hoofdstuk 2: Indeling jeugdzorg volgens het NJI

2.1 Wat is jeugdzorg volgens het NJI

25. In juli 2021 verscheen een overzicht van Nederlands Jeugdinstituut, het NJI:[8] "*Help!* Wat is het verschil tussen jeugdzorg en jeugdhulp?" Volgens het NJI is het begrip **jeugdzorg** een overkoepelend begrip, en wordt sinds de invoering van Jeugdwet 2015 daaronder het volgende verstaan:

a. jeugdhulp:

- Hulp bij psychische problemen, verstandelijke beperking, opvoedproblemen.
- Jeugdhulp zonder verblijf:
  - Wijk- of buurtteam
  - Ambulante hulp op locatie aanbieder
  - Daghulp op locatie aanbieder
  - Hulp in netwerk (thuis, op school)
- Jeugdhulp met verblijf:
  - Pleeggezin
  - Gezinsgerichte opvang (logeerhuizen of zorgboerderijen)
  - Gesloten plaatsing in instelling
  - Overige jeugdhulp met verblijf

Uitgevoerd door jeugdhulpaanbieders.

b. jeugdbescherming:

- OTS
- Voogdij

Uitgevoerd door gecertificeerde instellingen.

c. jeugdreclassering

- Toezicht en begeleiding gedwongen
- Toezicht en begeleiding vrijwillig
- Individuele trajectbegeleiding

Uitgevoerd door gecertificeerde instellingen.

26. Alvorens in hoofdstuk 3 t/m 5 te gaan op de schending van wetten en verdragen, die door dit overzicht zichtbaar worden gemaakt, wordt eerst in dit hoofdstuk 2 kort stilgestaan bij de terminologie die direct tot veel verwarring leidt.

2.2 Terminologie

27. De terminologie van het NJI sluit in het algemeen onvoldoende aan bij de Jeugdwet en het BW.[9] Voorbeelden:

- De Jeugdwet definieert "jeugdhulp" als volgt:
  1. ondersteuning van en hulp en zorg, niet zijnde preventie, aan jeugdigen en hun ouders bij het verminderen, stabiliseren, behandelen en opheffen van of omgaan met de gevolgen van psychische problemen en stoornissen, psychosociale problemen, gedragsproblemen of een verstandelijke beperking van de jeugdige, opvoedingsproblemen van de ouders of adoptie gerelateerde problemen;
  2. het bevorderen van de deelname aan het maatschappelijk verkeer en van het zelfstandig functioneren van jeugdigen met een somatische, verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking, een chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem en die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, en
  3. het ondersteunen bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van de persoonlijke verzorging gericht op het opheffen van een tekort aan zelfredzaamheid bij jeugdigen met een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking of een somatische of psychiatrische aandoening of beperking, die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt.

- "Jeugdbescherming" is geen wettelijke term; de Jeugdwet definieert het begrip "kinderbeschermingsmaatregelen." Hieronder wordt verstaan:
  1. voogdij en voorlopige voogdij op grond van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, en
  2. ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 255, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek en voorlopige ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 257, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

  (Het begrip jeugdbeschermingsmaatregelen komt één maal voor in artikel 8.2.1 lid 5 Jeugdwet.)

[8] https://www.nji.nl/sites/default/files/2021-07/Wat-is-het-verschil-tussen-jeugdzorg-en-jeugdhulp-handout.pdf
[9] Daarnaast sluit de terminologie van de Jeugdwet niet aan bij het BW (bijvoorbeeld de definitie van "ouders"). Dit draagt b j aan de verwarring, maar valt buiten de reikw jdte van in dit commentaar.

- “Jeugdreclassering” betreft:
  1. reclasseringswerkzaamheden, genoemd in artikel 77hh, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht,
  2. begeleiding, genoemd in artikel 77hh, tweede lid, van dat wetboek en
  3. het begeleiden van en toezicht houden op jeugdigen die deel nemen aan een scholings- en trainingsprogramma als bedoeld in artikel 3 van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen,
  4. het geven van de aanwijzingen, bedoeld in artikel 12, vijfde lid, van die wet, of
  5. de overige taken die bij of krachtens de wet aan de gecertificeerde instellingen zijn opgedragen.

- “Jeugdzorg met verblijf” is geen wettelijke term, maar een UHP. Dit is een vorm van kinderbescherming en niet van hulp, en is een laatste redmiddel.

- *“Gesloten* jeugdhulp” is: de UHP met een opname, verblijf en jeugdhulp in een gesloten accommodatie (een bouwkundige voorziening of deel van een bouwkundige voorziening met het daarbij behorende terrein, waar gesloten jeugdhulp wordt verleend). Een gesloten accommodatie is feitelijk een jeugdgevangenis, waar kinderen (soms jarenlang), zonder strafrechtelijke veroordeling, van hun vrijheid worden beroofd. Bij gebrek aan bescherming en controle heerst in veel accommodaties een schrikregime.
  Het is een vorm van langdurige vrijheidsberoving van minderjarigen die op gespannen voet staat met internationale verdragen, onder andere wegens aantasting van de menselijke waardigheid. Overigens zijn de artikelen 6.1.2-6.1.4 Jeugdwet op onderdelen *evident* in strijd met wettelijke en *verdragsbepalingen*, bijvoorbeeld dat een minderjarige op niet meer dan *vermoedens (giswerk)* zou mogen worden opgesloten. Deze vorm van ‘hulp’ is zo schadelijk (“inhumaan en barbaars”) en ineffectief, dat volgens velen zij helemaal ontmanteld dient te worden.

- Tot slot, het woord “jeugdzorg” komt overigens niet voor in de Jeugdwet 2015. Dit is niet alleen (i) een overkoepelend begrip, zoals het NJI terecht opmerkt, maar (ii) het is ook de verzamelnaam voor de gehele branche/jeugdzorgketen met inbegrip van de commerciële zorgaanbieders en zelfs van pleegouders en gezinshuishouders, en (iii) het wordt ook gebruikt als aanduiding van een of meer afzonderlijke organisaties uit de branche, de ketenpartners.

Hoofdstuk 3: Vrijwillige of gedwongen hulp

28. Het eerste grote knelpunt in het NJI overzicht is de vermenging van (i) vrijwillige hulp en (ii) gedwongen hulp. Met name voor de rechtspositie van ouders en kind is de scheiding van die twee vormen van hulp van groot belang. Dat weet het NJI, althans behoort dat te weten, net zoals advocaten en rechters dit weten, althans behoren te weten.

3.1 Vrijwillige hulp is hoofdregel

29. **Artikel 1:247 BW** (het ouderlijk gezag) geeft ouders niet alleen *het recht*, maar legt aan hen ook *de plicht* op, elk eigen kind (*zelf!*) op te voeden en te verzorgen. Op grond van artikel 1:247 BW (ouderlijk gezag, 'gezinsleven') is de autonomie van de ouders leidend.
    Dit maakt vrijwillige hulp de hoofdregel.

    > *"De wet gaat er vanuit – en dat is ook de maatschappelijke opvatting – dat iedere ouder in beginsel geschikt is voor het ouderschap en het gezag over zijn of haar kinderen heeft of kan krijgen.*
    > *Er zijn – gezien vanuit pedagogische optiek – zeer goede ouders, er zijn redelijke ouders en er zijn matige ouders. Allemaal zijn zij liefhebbende ouders en krijgen zij het gezag en zijn zij belast met de verzorging en opvoeding van hun kinderen en veelal – ook bij de matige ouders – zonder enige betrokkenheid van jeugdbescherming.*
    > *De Raad zit op de lijn dat onderzocht moet worden – kort gezegd – of vader het wel kan. Voor vader geldt echter wat voor alle ouders in Nederland geldt: hij hoeft geen examen te doen om aan te tonen dat hij een goede ouder is. Het is omgekeerd: alleen als blijkt dat de vader het ouderschap niet aan kan, is er reden om in afwijking van het uitgangspunt vader niet met het gezag en de verzorging te belasten."*
    > Bron: uitspraak Rechtbank Noord-Holland d.d. 4 maart 2020, Zaaknummer C/15/290923 / FA RK 19-3922, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091

30. Het ouderlijk gezag omvat de autonomie (de "algemene beleidsvoering") en ook de eigen regie (concrete beslissingen), terwijl het kind in principe thuis woont, of na echtscheiding afwisselend bij de ouders (het reguliere gezinsleven, "family life). Het gezin is onderdeel van het sociale netwerk (opa's en oma's en verdere familie, vrienden, buren, kennissen, buurtkinderen, klasgenootjes, etc.).Het staat ouders vrij om waar nodig extern advies, bemoeienis of hulp te zoeken en/of toe te staan. Zij kunnen deze extern in te kopen, rechtstreeks of via de eigen huisarts ex artikel 2.6 lid 1 onder e Jeugdwet, dus zonder inmenging van jeugdzorg. Deze verwijzing geeft toegang tot jeugdhulp. Er zijn twee situaties wanneer ouders een beroep doen op de gemeente voor financiering:
    > Situatie 1. De verwijzing betreft gecontracteerde jeugdhulp. Deze wordt rechtstreeks door de gemeente aan de jeugdhulpaanbieder betaald.
    > Situatie 2. De verwijzing betreft niet-gecontracteerde jeugdhulp. Ouders kunnen in dat geval een PGB aanvragen.

    De gemeente mag controleren of aan de PGB-voorwaarden is voldaan, maar mag *niet* de noodzaak van toegang tot de jeugdhulp controleren als de huisarts dit al heeft vastgesteld. Als aan de PGB-voorwaarden is voldaan, geeft de gemeente de PGB af. Als er niet aan de voorwaarden is voldaan, dan biedt de gemeente een gecontracteerd alternatief aan.

31. De autonomie van ouders impliceert overigens ook een hoge mate van (beleids-)vrijheid. Zo mogen ouders de situatie nog even aanzien (*'niet trekken aan gras om het sneller te laten groeien'*). Bij zorgen rond de kinderen is het gebruikelijk dat ouders overleg voeren met mensen hun netwerk.

32. Verder ontlenen ouders en kinderen bescherming aan het VN Kinderrechtenverdrag en andere verdragen.
    a. De Nederlandse Staat *moet* op grond van **artikel 3 lid 2 VN Kinderrechtenverdrag** *rekening houden met* de rechten en plichten van ouders, en de Staat *moet* op grond van **artikel 5 VN Kinderrechtenverdrag** de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders *eerbiedigen*. Kinderen en ouders genieten *bescherming tegen inmenging* van het gezinsleven door Europese en internationale verdragen.[10]
    b. Artikel 43 Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden luidt: *"(1) Elk der landen draagt zorg voor de verwezenlijking van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, de rechtszekerheid en de deugdelijkheid van het bestuur. (2) Het waarborgen van deze rechten, vrijheden, rechtszekerheid en deugdelijkheid van bestuur is aangelegenheid van het Koninkrijk."*
    c. Artikel 93 Grondwet luidt: "*Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar haar inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben verbindende kracht nadat zij zijn bekendgemaakt."*

[10] Denk aan: artikel 8 EVRM, artikel 1 en 7 Europees Handvest, het VN-Kinderrechtenverdrag, de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 3 Verdrag van Istanbul en artikel 7 Statuut van Rome, Artikel 12 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, etc.

d. Artikel 94 Grondwet luidt: *"Binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften vinden geen toepassing, indien deze toepassing niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties."*

3.2 Gedwongen hulp is zeer zeldzaam

33. Bij kinderbeschermingsmaatregelen wordt het ouderlijk gezag geheel of gedeeltelijk uitgehold of afgenomen op last van de Staat;[11] deze maatregelen mogen alleen opgelegd worden wanneer is komen vast te staan op basis van *valide en betrouwbaar* bewijs, dat sprake is van *een concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging van het kind,* terwijl de ouders in de weg staan aan een *noodzakelijke zorg*.
In dat geval wordt altijd de autonomie, maar meestal ook de eigen regie, geheel of gedeeltelijk *afgenomen* van de ouders (OTS). Bij OTS/UHP wordt het kind zelfs weggehaald en ter beschikking gesteld van derden, die de dagelijkse opvoeding en verzorging integraal overnemen. In al deze gevallen is sprake van inmenging in het gezinsleven. Dan worden de kinderen de "kinderen van de Staat".

34. Nederland kent een opvallend hoog aantal kinderbeschermingsmaatregelen. Dit is een eerste aanwijzing dat er te snel naar deze middelen gegrepen wordt. Kinderen en ouders genieten zoals opgemerkt, juist bescherming tegen inmenging van het gezinsleven door Europese en internationale verdragen.[12] Die bescherming gaat erg ver. Zelfs zo ver, dat op grond van artikel 94 Grondwet binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften geen toepassing vinden, indien deze toepassing daarmee niet verenigbaar is.

35. Daarbij heeft de overheid rekening te houden met de effectiviteit van de maatregelen, maar ook de eisen van proportionaliteit en van subsidiariteit en het verbod op détournement de pouvoir en andere beginselen van behoorlijk bestuur, waaraan burgers eveneens bescherming ontlenen, zijn niet zonder gevolgen. Dit betekent dat te allen tijde voorrang moet worden gegeven aan de opvoeding en verzorging door de ouders, met steun van het eigen sociale netwerk en daarbinnen met name de familie.

3.3 Gevolgen van de vermenging voor de rechtsbescherming

36. Het gevolg van de vermenging van vrijwillige hulp met gedwongen hulp is een aantasting van de rechtsbescherming. In de Nederlandse uitvoeringspraktijk ontbreekt de bescherming van het ouderlijk gezag en de bescherming van de rechten van het kind volledig, zoals uit het NJI overzicht blijkt. De praktijk kent veel voorbeelden.
Voorbeeld 1. Een of meer medewerkers van de jeugdzorgketen worden door de gemeente ingezet bij de behandeling van verzoeken voor een PGB voor vrijwillige jeugdhulp, in plaats van ouders door te verwijzen naar de huisarts. Zij gaan zich toch een oordeel vormen over de noodzaak van de hulp.
Voorbeeld 2. Deze medewerkers grijpen de gelegenheid aan een (verkapt) onderzoek te doen naar het gezin, en stellen de ouders vragen. Daarbij zoeken zij actief naar andere problemen dan de oorspronkelijke hulpvraag, bijvoorbeeld hechtingsstoornissen, gezinsproblematiek of andere aanknopingspunten om een dossier te bouwen voor kinderbeschermingsmaatregelen (*détournement de pouvoir*). Ook al zijn er geen concrete aanknopingspunten niet, toch ontwikkelen zij zorgen.
In het gesprek krijgen de ouders te horen dat er veel zorgen zijn, deels kind eigen en deels gezin gerelateerd, en dat zij een vrijwillige overeenkomst moeten ondertekenen met de GI, want anders zal er via de rechter OTS worden aangevraagd. Dit is feitelijk een veel voorkomende klacht: "*Ik vroeg om hulp, maar ik kreeg problemen."*
Voorbeeld 3. Wat de ouders verder niet weten, is dat de GI met de gemeente vaak heeft afgesproken (op papier of als *'gentlemen's agreement'*) dat zij best medewerkers kosteloos ter beschikking wil stellen aan de periodieke jeugdbeschermingstafels, maar dat er dan wel ten minste twee kinderen per keer onder OTS worden geplaatst, waarvoor de gemeente financiering garandeert. Het klinkt als een win/win: de gemeente verzekert zich van kwaliteit, en de GI verzekert zich van een rendabele tijdsinvestering. Met andere woorden: dit is een van de meest directe vormen van kinderhandel binnen het systeem. Echter, deze afspraken moeten buiten toepassing blijven wegens de bescherming van het gezinsleven.

37. De naleving van wettelijke en verdragsbepalingen moet worden gegarandeerd. Het NJI weet dit, althans behoort dit te weten. Dit vereist een *volledige scheiding tussen vrijwillige en gedwongen hulp*, en dit moet in de organisatie van het jeugdzorgsysteem, en dus in het overzicht van het NJI tot uitdrukking komen.

---

[11] Het eerste belangrijke doel van de Jeugdwet is:
- Gebruik maken van de eigen kracht van jongeren, ouders en hun sociale netwerk. Het is belangrijk dat z j de regie blijven houden over hun leven. En dat ze samen met hun eigen omgeving en professionele hulpverleners naar oplossingen zoeken.

https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/jeugdhulp/jeugdhulp-bij-gemeenten#:~:text=Gemeenten%20zijn%20verantwoordelijk%20voor%20de,Dat%20staat%20in%20de%20Jeugdwet.

[12] Denk aan: artikel 8 EVRM, art kel 1 en 7 Europees Handvest, het VN-Kinderrechtenverdrag, de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, art kel 3 Verdrag van Istanbul en artikel 7 Statuut van Rome, Artikel 12 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, etc.

Hoofdstuk 4: integriteitsproblemen

38. De vermenging van vrijwillige hulp en dwangmaatregelen, leidt niet alleen tot uitholling van de rechtsbescherming van ouders en kind, maar er ontstaan ook integriteitsproblemen.

4.1 Belangenverstrengeling en netwerkcorruptie

39. Er wordt in de praktijk, juist vanuit jeugdzorg, gedaan alsof gezinnen en jeugdzorg hetzelfde belang hebben en dienen, namelijk het belang van het kind. Dit is niet het geval. Gezinnen hebben andere belangen dan jeugdzorg.
    - Aan de ene kant is het belang van ouders en kinderen de bescherming van hun gezinsleven en artikel 1:247 BW, en snelle antwoorden en oplossing voor hun hulpvragen.
    - Aan de andere kant hebben de ketenpartners *hebben een eigen belang* om juist inbreuk te maken op het gezinsleven en de kinderen in hun macht te brengen. Zowel hun "business model" als hun bestaansgrond zijn gebaseerd op beschadigde kinderen dan wel tekort schietende, ongeschikte ouders. De toevoer van nieuwe beschadigde kinderen en/of de verdere beschadiging van reeds in hun macht geplaatste kinderen (OTS of OTS/UHP) is noodzakelijk voor de continuïteit van de ketenpartners, zowel ambtelijke organisaties als ondernemers: hiervan is hun jaarlijkse budget respectievelijk hun omzet afhankelijk.

40. De belangen van gezinnen en jeugdzorg zijn *tegengesteld* aan elkaar.
    (i) Door de vermenging van vrijwillige hulp en dwang moet een jeugdzorgmedewerker meerdere belangen dienen, die een zodanige invloed op elkaar kunnen uitoefenen dat de integriteit van het ene en/of het andere belang in het geding komt. Bij tegengestelde belangen is er per definitie sprake van *belangenverstrengeling.*
    (ii) Op organisatieniveau ontstaat door de parallelle (financiële) belangen van de ketenpartners het probleem van *netwerkcorruptie*. Netwerkcorruptie is het fenomeen dat mensen die elkaar kennen, op lokaal of op nationaal niveau, een exclusief netwerk vormen dat anderen uitsluit. De leden zijn zeer loyaal en solidair en laten geen kritiek toe. In hun samenwerking – de ketenpartners zijn ook informanten van elkaar en leveren elkaar bewijs, dat door de rechters wordt geaccepteerd als onafhankelijk – kunnen zij toewerken naar een voor iedereen in de keten gunstig resultaat, waaraan de belangen van kind en ouders ondergeschikt worden gemaakt.

41. Beide fenomenen, de belangenverstrengeling en de netwerkcorruptie, zijn voorzienbaar. De Trias Politica was hiermee voor 2015 bekend door de wet- en regelgeving van het financieel toezicht, met inbegrip van de nadere regelgeving over beheerste en integere bedrijfsvoering en gedragstoezicht) dat de wetgevende en uitvoerende macht zelf gemaakt hebben, en waarover de rechterlijke macht zich al vaak heeft gebogen. Deze systeemfouten verklaren waarom de misstanden hebben kunnen ontstaan, zoals institutionele valsheid in geschrifte, ondeugdelijke dossiervorming, met ongekend onrecht en menselijk leed tot gevolg.

42. De belangenverstrengeling wordt op organisatieniveau en persoonlijk niveau verder versterkt, doordat hoogleraren van universiteiten door de overheid gesponsord onderzoek mogen doen naar de jeugdzorg, doordat rechters cursussen geven aan jeugdzorginstellingen, door periodiek formeel en informeel overleg, bijeenkomsten, congressen en borrels tussen de ketenpartners, en de cultuur van bestraffingen en beloningen. Dit werkt een (stilzwijgende) erecode, de "Omerta in de polder", in de hand.

4.2 Perverse financiële prikkels

43. Een bijkomend probleem zijn de perverse prikkels. Perverse prikkels ontstaan doordat de jeugdzorgketen (publiek/privaat) zo machtig is, dat zij de vraag naar haar eigen dienstverlening volledig kan sturen.

44. Dit doen de ketenpartners in de praktijk door valse beschuldigingen van ouders, door het oprekken van de gronden van uithuisplaatsing, door onnodig problematiseren en medicaliseren van kinderen, door het nalaten van snelle passende oplossingen en hulp, door het niet onderzoeken van minder schadelijke alternatieven, en door valsheid in geschrifte te plegen (problemen verzinnen, construeren, overdrijven, verergeren, veroorzaken, incidenten uitlokken, en voor ouders gunstige informatie negeren, van de hand wijzen, buiten het dossier houdenetc.), door bij echtscheidingen structureel de kant te kiezen van de gewelddadige, narcistische en problemen en onrust veroorzakende ouder en dit als een conflict tussen ouders te presenteren, en ten slotte elke vorm van kritiek van ouders de kop indrukken (ouders worden bedreigd als zij op *social media* hun onvrede, klachten of wanhoop durven uiten, en jeugdzorg slaat terug met vergeldingsacties zoals contactbeperkingen, -verboden of afname ouderlijk gezag).

45. In het publieke domein wekken de ketenpartners juist de indruk dat zij wetten en verdragen stipt naleven, dat de meeste dossiers deugdelijk zijn maar dat er af en toe een fout gemaakt wordt, dat kinderen thuis niet veilig zouden zijn bij hun eigen ouders, en dat jeugdzorg hun situatie verbetert. Deze informatie is

doorgaans onjuist en misleidend. Beginselen van behoorlijk bestuur, zoals transparantie en verantwoording, worden hierdoor geschonden.

4.3 Een schadelijk systeem

46. Het gevolg is dat ouders en advocaten die hen bijstaan, maar niet kunnen begrijpen hoe het mogelijk is dat er in elk dossier 'domme fouten' gemaakt worden. Dan ontstaat de neiging om dit toe te schrijven aan een gebrek aan opleidingsniveau. In werkelijkheid wordt de manier van werken ingegeven door de belangenverstrengeling, netwerkcorruptie en de perverse financiële prikkels, die de gehele keten raken, inclusief advocatuur en rechterlijke macht, inclusief de KinderOmbudsman en zelfs het College voor de Rechten van de Mens).
    a. Aangezien jeugdzorgmedewerkers in dienst zijn van de ketenpartners, lukt het hen niet – ondanks hun specialistische opleiding, ondanks de beschikbare kennis door moderne wetenschappelijke inzichten en ondanks miljardeninvesteringen van de overheid in opleidingen, methodologie, protocollen, richtlijnen, kennis en kunde van de branche – hun kerntaak (jeugdzorg) naar tevredenheid van ouders, kinderen en verdere familie uit te voeren en problemen goed en snel op te lossen, passende hulp te bieden, in een prettige samenwerking met ouders, broertjes en zusjes, grootouders, ooms en tantes, etc. buren en vrienden.
    b. Aangezien de Raad voor de kinderbescherming eveneens ketenpartner is, lukt het de raadsonderzoekers niet om de GI te controleren. Zelfs als een verkeerd kind uit huis geplaatst wordt, keurt de Raad dit goed, en zelfs als de GI autisme verwart met verwaarlozing, keurt de Raad dit goed. Bij vragen of kritiek verwijst de Raad naar protocollen.
    c. Aangezien de rechterlijke macht eveneens een ketenpartner is, lukt het rechters niet hun kerntaak (rechtsbescherming, onafhankelijke en onpartijdige beoordeling) uit te voeren in het jeugdzorgdomein. Zij accepteren kritiekloos de stellingen van ketenpartners, laten zelfs anonieme informanten toe, en negeren de betwisting ervan door ouders, ongeacht het tegenbewijs. Rechters slaan geen acht op internationale verdragsbepalingen of nationale wetgeving van dwingend recht. Zelfs aan de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie wordt geen precedentwerking toegekend. Een heel enkele keer, heel zeldzaam, valt een uitspraak in het voordeel van gezinshereniging uit, waardoor de schijn van een functionerende rechtsorde wordt hooggehouden. De realiteit is echter willekeur, geen rechtsbescherming en geen 'fair trial' in de zin van artikel 6 EVRM. Er is geen Constitutioneel Hof (Nederland is uniek in Europa) en rechters mogen niet toetsen aan de Grondwet (120 Grondwet). In de praktijk stellen rechters zich op als ketenpartners in weerwil van artikel 43 Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden.
    Op 30 maart 2022 heeft de regering het voornemen tot een aantal Grondwetswijzigingen bekend gemaakt.[13] Echter, het schrappen van artikel 120 Grondwet vormt daar geen onderdeel van. Hiermee gaat Nederland lijnrecht in tegen het advies van de Venetië Commissie.[14] Ook maakt Nederland nog steeds geen aanstalten een Constitutioneel Hof in te voeren. Ook deze beslissingen zijn aanwijzingen voor het intentionele karakter bij het onrechtstatelijke handelen in de jeugdzorg, en de wens om door te gaan met mensenrechtenschendingen, tegen beter weten in.
    d. Doordat gemeenten, de wetgevende/controlerende macht (Eerste en Tweede Kamer van de Staten-Generaal) en de uitvoerende macht (Ministeries van Justitie en Veiligheid en van VWS) ook ketenpartners zijn, het stelsel hebben georganiseerd en in stand houden, blijven zij zich achter de beslissingen van ketenpartners, klachtencommissies en rechterlijke beschikkingen in individuele dossiers verschuilen. Over de systeemfouten en integriteitsproblemen blijven zij zwijgen.

4.4 Bestuurscultuur: staatsterreur

47. Vervolgens, omdat de ketenpartners weten dat zij boven de wet staan, dus dat zij door alle instanties worden beschermd (tot en met de rechterlijke macht, de KinderOmbudsman en zelfs het College voor de Rechten van de Mens aan toe), wordt een cultuur van onderdrukking van ouders en kinderen, en wetteloosheid verder in de hand gewerkt.
    a. Op grond van de wet behoren GI's zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldige voorbereiding van besluiten, zorgplicht naar ouders). In de praktijk worden ouders genegeerd en gekleineerd. De GI doet net alsof zij uitsluitend gehouden is het belang van het kind te bewaken en acht zich niet gebonden aan de Algemene wet bestuursrecht. De strafbare feiten worden mede gepleegd met een terroristisch oogmerk (artikel : 83a Sr): het oogmerk om een deel der bevolking van een land – namelijk: de ouders – ernstige vrees aan te jagen, dan wel wederrechtelijk te dwingen iets te dulden – namelijk: het staatstoezicht en/of de uithuisplaatsing van hun kind.
    b. Als ouders bij jeugdzorg in beeld komen, merken zij al snel dat hun kind wordt beschadigd in plaats van geholpen, zij al hun rechten en autonomie kwijt zijn en dat de dienstverlening een punitief

[13] https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2022/03/30/grondwetsw jzigingen
[14] https://ecer.minbuza.nl/-/veneti%C3%AB-commissie-van-raad-van-europa-brengt-advies-uit-over-de-kindertoeslagenaffaire

karakter draagt: de inbreng van ouders doet er niet meer toe. Zij mogen (moeten) alleen nog maar luisteren en gehoorzamen.

c. Er geldt een cultuur van treiterijen, repressie, intimidatie, bedreigingen en vergeldingsacties. Dit draagt bij aan het ongekende onrecht en het menselijke leed. Zo mogen kinderen geen familiefeesten met hun eigen familie bijwonen, zij mogen geen afscheid nemen van een grootouder op het sterfbed, ouders mogen niet mee naar het afzwemmen van hun eigen kind, of mag het niet begeleiden bij een operatie in het ziekenhuis. Ouders worden volledig buiten spel gezet, en de pleegouders mogen – en moeten – het kind als een eigen kind beschouwen. Als ouders protesteren volgen er contactverboden die soms vele maanden aanhouden.
d. Bij de rechter krijgen ouders ook geen gehoor, maar elke inbreng of klacht wordt steevast in hun nadeel uitgelegd, namelijk het verwijt aan de ouders dat zij niet goed samenwerken met jeugdzorg en de strijd aangaan. Dit is voor de meeste rechters voldoende grond om OTS of OTS/UHP te verlengen, om bezoekrechten te beperken of contactverboden op te leggen, of het ouderlijk gezag af te nemen. Zij merken ook dat zij geen rechtspositie hebben en geen rechtsbescherming krijgen.
e. Het personeelsverzuim en -verloop in de jeugdzorg is groot. Een voor de hand liggende verklaring is dat dit komt door het menselijke geweten. Wanneer medewerkers zich realiseren zij terecht zijn gekomen in een wereld vol ongekend onrecht, wanhoop en menselijk leed dat door hun eigen organisaties wordt veroorzaakt, zullen zij dit aanvankelijk misschien wel aankaarten in de organisatie, maar merken zij al snel dat zij daaraan “als professional” mee moeten werken. Zij zien een wereld van mensenrechtenschendingen die zich afspelen tot in de huizen van mensen, tot achter de voordeur, als verdienmodel. Dan zullen degenen die moeite hebben om hun geweten en gevoelens opzij te zetten, dit niet volhouden. Er vindt dus een ‘natuurlijke selectie’ plaats, waarbij mensen die in meerdere mate gewetenloos en/of gevoelloos zijn, of zelfs plezier hebben aan het kleineren, vernederen en beschadigen van anderen, carrière blijven maken. Dit wordt verstrekt via de beloningsstructuur. De angst- en zwijgcultuur wordt verder afgedwongen via arbeidscontracten met geheimhoudingsclausules en bedreiging, chantage of intimidatie om ontevreden medewerkers tot zwijgen te dwingen. Deze personeelsproblemen worden over de hele linie verzwegen door de ketenpartners, universiteiten of vakbonden die zich over deze kwesties buigen. Er wordt slechts verzocht om meer geld, zodat nieuw personeel voor hogere salarissen kan worden aangetrokken.
f. Het is niet uitgesloten dat de leidinggevenden of andere verantwoordelijken binnen de keten weliswaar hun macht zouden willen aanwenden om de misstanden te beëindigen, of klokkenluider zouden willen zijn, maar dit niet (meer) kunnen. Dit is bijvoorbeeld omdat zij chantabel zijn (compromitterende informatie of foto’s), uit angst voor hun eigen welzijn en veiligheid of dat van hun dierbaren, of omdat zij weten dat zij inmiddels teveel strafbare feiten hebben gepleegd, mede gepleegd, of hebben doen plegen. Aangezien de verantwoordelijken medeplichtig zijn aan of medeplegers zijn van strafbare feiten, ontstaat er een persoonlijk belang om geen fouten toe te geven en de strafbare feiten toe te dekken. De uitspraken van Ministers Sander Dekker en Hugo de Jonge naar aanleiding van Commissie De Winter (12 juni 2019) en Minister Franc Weerwind over de Toeslagenaffaire (31 maart 2022) zijn daarvan goede voorbeelden.
g. Als deze dynamiek maar lang genoeg kan doorgaan – zoals in Nederland sinds 1945, of misschien nog eerder – ontstaat de realiteit van een syndicaat van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur: de maffia.

48. Geïnstitutionaliseerd wantrouwen in de burger is kenmerkend voor autoritarisme, waarbij de burger ondergeschikt is aan de Staat, via spionage (van diensten en burgers onderling) en (geheime) politiemacht in de gaten worden gehouden, gecriminaliseerd en gestigmatiseerd, en adequate en effectieve bescherming van mensenrechten ontbreekt.

49. De systeemproblemen van jeugdzorg wijzen uit dat Nederland zijn verplichtingen jegens de bevolking ex artikel 43 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden niet waarmaakt. Dit is bekend door de vele verslagen van ouderorganisaties, slachtoffers en klokkenluiders op dossierniveau. Omdat ook de politie, het Openbaar Ministerie, de rechtspraak en de Nederlandse Orde van Advocaten ketenpartners zijn, en ouders die aangifte willen doen daar niet terecht kunnen, zelfs niet als hun vierjarige dochtertje wordt aangerand of verkracht door een pleegvader of jeugdzorgmedewerker, betekent dit feitelijk de totale ineenstorting van de rechtsstaat, en de systematische schending van de beginselen van de rechtsstaat.

50. De gehele Trias Politica staat hiernaar te kijken, grijpt niet in, en de Tweede Kamer spant zich vooral in voor de jeugdzorgmedewerkers: zij moeten (nog) beter worden betaald en (nog) beter worden beschermd tegen uitingen van wanhopige, assertieve ouders (agressie). De gemeenten betalen kritiekloos door, onder aanvoering van de VNG. De huisartsen voegen zich naar de wensen van de LVH.

51. Ouders en kinderen worden in de steek gelaten door alle partijen die hen zouden moeten helpen en beschermen: jeugdzorg, psychologen, (huis)artsen, advocaten, rechters en hun eigen volksvertegenwoordigers zowel op landelijk als op gemeentelijk niveau, de KinderOmbudsman, het

College voor de Rechten van de Mens, de Algemene Rekenkamer, de Raad van State, hun eigen kerken, moskeeën en sjoels, en zelfs de Koning en de Koningin: iedereen zwijgt en kijkt weg.

4.5 Aantasting van de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest EU)

52. De integriteitsproblemen op systeemniveau, de schade die wordt toegebracht, en de bestuurscultuur van staatsterreur, leiden tot “exceptioneel inhumane en barbaarse”[15] praktijken op dossierniveau en de systematische schending van de beginselen van de rechtsstaat. Alles overziende veroorzaakt het gehele commerciële systeem aantasting van de menselijke waardigheid, van zowel kinderen als ouders.

53. De menselijke waardigheid is de eerste van de zes kernwaarden waarop de Europese Unie is gebaseerd.[16] Het EU Handvest begint in artikel 1 met de menselijke waardigheid: *“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”* In de toelichting staat expliciet vermeld: *“De menselijke waardigheid is niet alleen een grondrecht op zich, maar ook de grondslag van alle grondrechten.”*

54. Mede vanwege het absolute karakter van de bescherming van de menselijke waardigheid, zowel van de ouders als van de kinderen, kan niet gezegd worden dat de Nederlandse jeugdzorg in de huidige opzet het belang van het kind de komende jaren opnieuw een kans zou moeten krijgen zich te hervormen of te werken aan verbetering van de dienstverlening op dossierniveau. Integendeel. Het “Toekomstscenario kind en gezinsbescherming” van 30 maart 2021 geeft opnieuw bewijs van het intentionele karakter van het doorgaan met de mensenrechtenschendingen aan. In het scenario worden de integriteitsproblemen op systeemniveau ongemoeid worden gelaten.[17] Ondanks het inhumane en barbaarse karakter van de dienstverlening, wordt het werkgebied van jeugdzorg uitgebreid, en verder samengevoegd met de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Dit scenario is nog weer een stap in de verkeerde richting en vormt opnieuw bewijs van het intentionele karakter van de mensenrechtenschendingen, waarbij de “zorg” zich – gedwongen – steeds meer op alle leden van het gezin gaat richten.

[15] Vonnis Rechtbank Warschau d.d. 21 september 2020
[16] https://www.europarl.europa.eu/news/nl/headlines/eu-affairs/20210325STO00802/eu-waarden-uitgelegd-in-een-minuut
[17] https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2021/03/30/tk-bijlage-toekomstscenario-kind-en-gezinsbescherming

Hoofdstuk 5: nietigheid vernietigbaarheid

5.1 Nietigheid (schending legaliteitsbeginsel)

55. Het tweede grote knelpunt in het NJI overzicht is de miskenning van het juridische kader: de beginselen van de rechtsstaat, wetten en verdragen.

56. Er is een zeker gemak waarmee de uitvoeringspraktijk voorbij lijkt te gaan aan het legaliteitsbeginsel. Bureau Berenschot bracht op 14 mei 2018 een rapport uit, waarbij door de opdrachtgevers was gesteld, dat men moest uitgaan van de volgende *"(wettelijke) producten*". Dit zijn producten waarvoor de gemeente betaalt in het kader van jeugdzorg.[18]



- **Ga uit van de volgende (wettelijke) producten:**
  - Ondertoezichtstelling (OTS) > 1 jaar
  - Ondertoezichtstelling (OTS) < 1 jaar
  - Voorlopige ondertoezichtstelling (VOTS)
  - Ontheffing/Ontzetting uit ouderlijk gezag (Voogdij)
  - Spoedeisende maatregelen/Voorlopige voogdij (Vovo)
  - Jeugdreclassering (JR) Regulier traject
  - Jeugdreclassering (JR) Extra maatregel
  - Intensieve Trajectbegeleiding Harde Kern (ITB Harde Kern
  - Intensieve Trajectbegeleiding Criem (ITB Criem)
  - Scholing- en Trainingsprogramma (STP)
  - Gedragsbeïnvloedende Maatregel (GBM)
  - Drangtraject/Preventieve Jeugdbescherming
  - Consultatie en Advies
  - Landelijk Expertise Team Jeugdbescherming (LET-Jb)
  - Gezinsmanagement
  - Instemmingsverklaring gesloten jeugdzorg
  - Overige zorgproducten

  De te onderscheiden producten zijn in overleg met GI's, de leden van de werkgroep en die van de stuurgroep vastgesteld.

57. De aanduiding "(wettelijke) producten" geeft aan dat jeugdzorg wettelijke en niet wettelijke producten en diensten aanbiedt. Echter, het legaliteitsbeginsel brengt mee dat alle producten/diensten in het kader van *overheidsdwang moeten* berusten op een wettelijke grondslag, omdat anders het bestuursorgaan handelt zonder bevoegdheid; dit is het kenmerk van een rechtsstaat. Advocaten en rechters, ambtenaren van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, en de in-house juristen en advocaten van de GI's weten dit, althans behoren dit te weten. Ook de juristen in dienst van de gemeenten of door de gemeente ingehuurde advocaten weten dit, althans behoren dit te weten.

58. Het vereiste van een wettelijke grondslag beschermt burgers tegen onrechtmatige inmenging van hun familieleven, aantasting van de menselijke waardigheid en willekeur.

59. Voorbeelden van producten en diensten zonder wettelijke grondslag zijn:

    Voorbeeld 1. De gegroeide praktijk, waarbij de ouders vanuit de contractsvrijheid een overeenkomst van kinderbeschermingsmaatregelen (dwang) – OTS of OTS/UHP – afsluiten met de GI, berust *niet* op een wettelijke grondslag. Dit is nadrukkelijk aan de orde gekomen tijdens de Ronde tafel jeugdbescherming in de Tweede Kamer op 27 oktober 2021.[19]

    Voorbeeld 2. De gegroeide praktijk, waarbij medewerkers uit van GI's met hun ketenpartners proactief toegang hebben tot gezinnen om hen te observeren en naar mogelijke en/of toekomstige ontwikkelingsbedreigingen – ernstig of niet – te zoeken of te construeren, mist een wettelijke grondslag.

    Voorbeeld 3. De inschakeling van spionagediensten en geheime politiediensten tegen ouders (die geen binnenlandse terroristische activiteiten ontplooien) mist een wettelijke grondslag.

60. Hierna zullen wij zien, dat het contractenrecht verbiedt dat partijen dwingende wetsbepalingen opzij zetten.

5.2 Nietigheid (strijd met dwingende bepaling/schending verdragsbepaling)

Uitholling ouderlijk gezag/Bescherming gezinsleven

61. **Artikel 1:247 BW** (het ouderlijk gezag) geeft ouders niet alleen het recht, maar legt aan hen ook *de plicht* op, elk eigen kind (*zelf!*) op te voeden en te verzorgen. De Staat *moet* op grond van **artikel 3 lid 2 VN**

[18] https://vng.nl/sites/default/files/eindrapport_kostprijsonderzoek_gecertificeerde_instellingen_14mei2018_0.pdf
[19] https://www.tweedekamer.nl/debat_en_vergadering/commissievergaderingen/details?id=2021A05923

Kinderrechtenverdrag *rekening houden met* de rechten en plichten van ouders, en de Staat *moet* op grond van **artikel 5 van dit verdrag** de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders *eerbiedigen*.

62. Ouders mogen contracten sluiten in de sfeer van vrijwillige jeugdhulp, zolang deze hulp het ouderlijk gezag *niet uitholt*; vanuit hun autonomie wensen zij extra ondersteuning, en daarover voeren zij zelf de regie; zij beslissen over welke hulp, het begin en de beëindiging daarvan. Verder bepaalt **artikel 1:265a BW** dat uitsluitend na een machtiging van de rechter, een kind uit huis kan worden geplaatst. Ook deze bepaling is dwingend. Men kan dus niet via een overeenkomst vanuit de jeugdzorg afspreken dat kinderen elders worden ondergebracht.

63. Contractsvrijheid in de sfeer van kinderbeschermingsmaatregelen is een andere situatie, omdat het ouderlijk gezag *geheel of gedeeltelijk wordt uitgehold*. Met de GI wordt een contract gesloten waarbij ouders de verbintenis op zich nemen om:
    i. ofwel hun autonomie en de regie rond de verzorging of opvoeding structureel te delen, dan wel over te dragen aan de GI dan wel enige mate van zeggenschap van de GI te dulden (een overeenkomst van OTS);
    ii. ofwel hun eigen kind(eren) vrijwillig af te staan en te leveren aan de GI die met hulp van derden de opvoeding en verzorging volledig overneemt (een overeenkomst van OTS/UHP).

64. Dergelijke afspraken zijn in strijd met de wettelijke plicht van ouders onder artikel 1:247 BW. Op grond van artikel 3:40 lid 2 BW leidt strijd met een dwingende wetsbepaling – zoals artikel 1:247 BW – tot *nietigheid* van de rechtshandeling. De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om dergelijke afspraken contractueel vorm te geven, en dat die afspraken dus geen enkele rechtsgeldigheid hebben. De GI als bestuursorgaan hoort dus ook te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

Overeenkomst van exploitatie/moderne slavernij

65. Elke vorm van hulp aan een kind, maar zeker kinderbeschermingsmaatregelen, moet effectief zijn. Ze moeten dus de ernstige, concrete problemen oplossen binnen een redelijke termijn, want **artikel 274 Sr** verbiedt slavenhandel, **artikel 273f Sr** verbiedt mensenhandel en elk opzettelijk voordeel uit de uitbuiting van een ander, en **artikel 1:1 BW** verbiedt persoonlijke dienstbaarheden, van welke aard of onder welke benaming ook. Ook deze artikelen zijn dwingend, dus ook daarvan mag contractueel niet worden afgeweken.

66. Volgens de Verenigde Naties is mensenhandel het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten of opnemen van mensen door middel van geweld, fraude of bedrog, met als doel hen voor winst uit te buiten. Mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden en van alle achtergronden kunnen het slachtoffer worden van deze misdaad, die in elke regio van de wereld voorkomt.[20]

Indicatoren

67. Op grond van de volgende *indicatoren* *kwalificeert* een overeenkomst met de Nederlandse jeugdzorg tot kinderbescherming vrijwel zonder uitzondering *een overeenkomst van moderne slavernij*: slavenhandel, mensenhandel, uitbuiting, persoonlijke dienstbaarheden.
    (i) het kind is altijd de bron van de financiële aanspraken die uit het contract voortvloeien,
    (ii) er is sprake van een rechtsverhouding van machtsongelijkheid tussen de ouders en de contractspartij,[21]
    (iii) er is sprake van enige mate van uitholling van het ouderlijk gezag, en/of
    (iv) de kinderbeschermingsmaatregelen zijn niet effectief, of zelfs (per saldo) schadelijk; en worden jaar in jaar uit verlengd,
    (v) ouders klagen over valsheid in geschrifte, eenzijdige dossiervorming, leugenachtige verklaringen, ondeugdelijk bewijs, en andere problemen met de deugdelijkheid van het dossier.
    (vi) er worden dwangmiddelen ingezet tegen de ouders (zoals een gang naar de rechter, schriftelijke aanwijzingen, contactbeperkingen, etc.), deze middelen kunnen worden ingezet, of er wordt mee gedreigd om ouders te bewegen tot volgzaamheid, gehoorzaamheid danwel volledige onderwerping.

[20] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html
[21] De machtsongelijkheid kan zijn: feitelijk (aantal medewerkers), financieel, kennis gerelateerd (in-house specialistische kennis en middelen om die kennis in te kopen via externe consultants en advocaten), ervaring (is de contractspartij een professionele "repeat-player"?), wettelijke machtsbasis, en toegang tot de macht (ketenpartners, met inbegrip van de Nederlandse Orde van Advocaten, de rechtspraak, de Raad voor de Kinderbescherming, de betrokken ministeries (VWS/Minister V&J), en parallelle belangen aan die van de macht, etc.

68. Vrijwel alle overeenkomsten zullen kwalificeren als nietige overeenkomst. Onder leiding van de GI's raken de meeste kinderen (verder) beschadigd of verbetert hun situatie niet wezenlijk, zonder dat ouders hun kinderen nog kunnen beschermen en de vrijwillige hulp zelfstandig kunnen beëindigen of daarin de beslissende stem hebben (artikel 255 Sr). De contractuele bepaling dat de GI slechts een inspanningsverbintenis heeft, of dat overeenkomst geen overeenkomst tot exploitatie is of bedoeld te zijn, nemen de schending van artikel 1:247 BW niet weg. Het feit dat de GI de betaling voor de dienstverlening krijgt van de Gemeente, doet niets af aan de kwalificatie van slavernij. *De facto* moeten ouders in het Nederlandse systeem overigens (via eigen bijdragen) meebetalen aan de uitbuiting van hun eigen kind(eren).

69. Op grond van artikel 3:40 lid 2 BW is de overeenkomst wegens strijd met dwingende wettelijke bepalingen verboden en nietig. Vanwege de inbreuk van verdragsbepalingen door inhoud of strekking "in strijd met de goede zeden of de openbare orde," en daarom eveneens nietig (artikel 3:40 lid 1 BW).
De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

Verdragsbepalingen inzake exploitatie/moderne slavernij

70. De kinderen worden ook door Europese en internationale verdragen beschermd tegen exploitatie, zoals **artikel 5 Handvest EU, artikel 32 Kinderrechtenverdrag**.[22] Op grond van **artikel 7 VN Kinderrechtenverdrag** hebben kinderen het recht om de eigen ouders te kennen, en door hen te worden verzorgd. Vanuit hun rechtspositie is de overeenkomst van de GI met hun ouder(s) – zie hiervoor aan de hand van de indicatoren – door inhoud of strekking "in strijd met de goede zeden of de openbare orde," en daarom eveneens nietig (artikel 3:40 lid 1 BW).

71. Ook op deze grond zijn vrijwillige overeenkomsten van OTS en/of OTS/UHP verboden en nietig. De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

5.3 Vernietigbaarheid (wilsgebreken)

72. Deze vrijwillige contracten zijn eenzijdig vernietigbaar door ouders op grond van wilsgebreken
Informatie achterstand. Jeugdbeschermingsmaatregelen leiden zoals reeds geconstateerd, in de praktijk vrijwel nooit tot een snelle oplossing van de problemen en/of terugkeer naar huis. Integendeel, OTS en/of OTS/UHP worden meestal tot het 18e of 21e levensjaar verlengd.
    1. Ook als er fouten gemaakt zijn of achteraf komt vast te staan dat de maatregelen nooit opgelegd hadden mogen worden, komen de kinderen niet thuis (zelfs niet in het Kindertoeslagen Schandaal[23]).
    2. Zelfs als de maatregelen niets helpen en wel leiden tot en (verdere) beschadiging van het kind leiden zoals een UHP (denk ook aan de bevindingen van Commissie Samson en Commissie De Winter over seksueel, fysiek en psychologisch geweld), komen de kinderen niet meer thuis.

    Deze informatie wordt vaak voor ouders verborgen gehouden. De indruk wordt gewekt dat het kind mogelijk door de jaarlijkse rechterlijke toetsing weer thuis kan komen, of de GI doet alsof het kind beter af zou zijn via vrijwillige jeugdbeschermingsmaatregelen.
    Machtsongelijkheid en/of druk. Het is staande praktijk dat de GI - om het zichzelf gemakkelijker te maken - streeft naar vrijwillige maatregelen, met het dreigement van dwang als middel om ouders te bewegen tot aanvaarding ('drang/dwang'). Hiermee bewijst de branche zelf dat een vrijwillige overeenkomst tot OTS en/of OTS/UHP, het wettelijk systeem van bescherming bij dwangmaatregelen doorkruist. Veel ouders en kinderen leven dan ook in constante angst, ondanks het zogenaamde vrijwillige kader.

73. In de hiervoor beschreven omstandigheden mogen ouders de nietigheid van de overeenkomst *eenzijdig* inroepen (artikel 3:49 BW) op grond van bedreiging, bedrog, misbruik van omstandigheden (artikel 3:44 BW) en/of dwaling (artikel 6:228 BW). Deze wilsgebreken leiden tot vernietigbaarheid van de overeenkomst. De vernietiging heeft terugwerkende kracht ('*ex tunc*', artikel 3:53 lid 1 BW).

74. Deze rechtsgevolgen maken duidelijk dat de contractsvrijheid geen geschikt instrument is voor kinderbeschermingsmaatregelen (rechtsonzekerheid). Gemeentes riskeren jarenlange financiering kwijt te raken met terugwerkende kracht. Zij moeten dat zien terug te vorderen van de GI.

[22] Zie ook artikel 36 VN Kinderrechtenverdrag, artikel 7 lid 1 sub c Statuut van Rome, artikel 4 EVRM, etc.
[23] https://nieuwrechts.nl/87893-omtzigt-furieus-zelfs-een-onafhankelijk-onderzoek-laten-doen-lukt-deze-regering-niet

75. Ten slotte handelt de GI structureel onrechtmatig, door de rechtsgeldige vernietiging van een contract door ouders niet te accepteren, maar te negeren. De uitvoering van het contract gaat doorgaans na vernietiging gewoon door.

5.4 Rechtsgeldige gronden van uithuisplaatsing

76. De uithuisplaatsing mag slechts als laatste redmiddel worden toegepast (EHRM 22 maart 2018, nrs. 68125/14 en 72204/14 (Wetjen e.a. t. Duitsland), EHRC 2018/118 m.nt. S. Florescu, par. 84-85. Zie ook o.m. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94 (K. en T. t. Finland), par. 166-167, EHRM 26 oktober 2006, nr. 23848/04 (Wallová en Walla t. Tjechië), par. 73-74, EHRM 16 maart 2010, nr. 28680/06 (A.D. en O.D t. Verenigd Koninkrijk), par. 89. Zie ook de Case law guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights (versie 30 april 2019), blz. 62, te raadplegen op www.echr.coe.int).

77. In de Parlementaire Geschiedenis (2010)[24] worden voorbeelden aangegeven van de zeldzaamheid in de casuïstiek, op grond waarvan dit middel geschikt zou kunnen zijn. Overigens geldt nog steeds dat eerst minder schadelijke alternatieven moeten worden geprobeerd, met steun uit het eigen netwerk; zeer waarschijnlijk is dat helaas ook in de onderstaande voorbeelden niet gebeurd. Zelfs in deze schrijnende gevallen moeten alternatieven worden geprobeerd (zoals beschermd, begeleid wonen in een woongroep):
    a. Een moeder waarvan het kind in 1998 uithuis is geplaatst wordt ontheven van het ouderlijk gezag over haar minderjarig kind. De moeder is jarenlang verslaafd aan alcohol en drugs, gebruikt medicijnen vanwege depressieve klachten, moeder is onbereikbaar voor de hulpverlening, onbetrouwbaar in het nakomen van afspraken. Er is geen zicht op verbetering van de situatie.
    b. Vader wordt jarenlang behandeld bij de GGZ, afdeling forensische psychiatrie. Beide ouders zijn zwakbegaafd. Vanaf 1993 heeft het gezin een geschiedenis van agressie en mishandeling van het kind door de vader. Deze mishandeling vindt nog steeds plaats tijdens de contactmomenten tussen de ouders en het – al zes jaar uithuisgeplaatste – kind. De veiligheid van het kind kan dan niet worden gewaarborgd. De moeder kan de situatie niet in goede banen leiden. De contactmomenten moeten fors worden teruggebracht om het kind normaal te laten ontwikkelen. In het belang van het kind verliezen de ouders het wettelijke gezag over hem. De rechtbank ging er vanuit dat deze ontheffing de ouders er toe zou kunnen bewegen om wel deskundige adviezen te volgen en afspraken na te komen.
    c. Mevrouw X, vermoedelijk in de regio Rotterdam verblijvend, is 34 weken zwanger. Haar zwangerschap verloopt ongecontroleerd, mevrouw X gebruikt fors harddrugs, dealt daarin en prostitueert zichzelf. Mevrouw weigert zich te laten behandelen of haar zwangerschap te laten controleren. Het kind zal hoogstwaarschijnlijk verslaafd ter wereld komen. Mevrouw krijgt geen ouderlijk gezag en Bureau Jeugdzorg krijgt de voorlopige voogdij.
    d. Voorlopige ondertoezichtstelling ongeboren kind. Moeder heeft cognitieve beperkingen en sociaal emotionele problemen. De moeder wil op geen enkele wijze meer hulp. Het ongeboren kind wordt onder toezicht gesteld.
    e. Moeder, oefent alleen het gezag uit over twee kinderen en is zwanger. De ontwikkeling van de kinderen wordt op sociaal-emotionele, cognitief en fysiek gebied bedreigd. Moeder is door een verstandelijke beperking niet in staat «adequaat opvoedingsgedrag» te vertonen. Hulpverlening in een vrijwillig kader is niet afdoende gebleken. Moeder is van mening dat er zich in haar woning geesten bevinden en heeft daarop de woning verlaten. Nadat zij de woning «ritueel [heeft] laten reinigen» woont zij er weer. Zowel de twee minderjarige kinderen als de ongeboren vrucht worden onder toezicht gesteld en uithuis geplaatst.
    f. Een zwangere vrouw is langdurig bekend bij diverse hulpverleningsinstanties vanwege haar verschillende gedragsstoornissen. Zij functioneert op zwakbegaafd niveau en onttrekt zich regelmatig aan hulpverlening. De vader die ook hulpverlening behoeft heeft die stopgezet. Omdat de vrees bestaat dat de ouders de ongeboren vrucht zullen onttrekken aan noodzakelijke medische zorg wordt de vrucht onder voorlopig toezicht gesteld en te zijner tijd uithuis geplaatst.
    g. Moeder, van enkele weken oude baby, functioneert op zwakbegaafd niveau, heeft borderline persoonlijkheidsstoornis en kan «onder ongunstige omstandigheden haar onmacht, angst of woede omzetten in destructief gedrag». De vrouw moet binnen kort in detentie vanwege een veroordeling tot een poging tot doodslag. Moeder is kan zich «geen opvoedingsvaardigheden eigen maken, zij bleek [eerder] niet leerbaar». Moeder is eerder ontheven over het gezag van twee andere kinderen. Vader functioneert eveneens op zwakbegaafd niveau en heeft 24-uurs begeleiding en behandeling nodig. Hij vormt een gevaar in verband met impulsdoorbraken bij spanning gevolgd door agressie. De baby wordt onder toezichtgesteld en met spoed uithuis geplaatst.

78. De huidige gronden van uithuisplaatsing zijn volgens veel advocaten in de afgelopen jaren aantoonbaar (veel) te ver opgerekt.

[24] https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32405-2.html

5.5 Illegale richtlijnen terugplaatsing

79. De richtlijnen voor terugkeer van de kinderen naar huis gaan uit van een zogeheten “aanvaardbare termijn”. Deze termijn bedraagt ½ jaar (kinderen tot 5 jaar) tot een jaar (kinderen ouder dan 5 jaar). Na ommekomst van die termijn zijn de kinderen van de pleegouders. De kinderen zouden dan zozeer aan de pleegouders zijn gehecht, dat de pleegouders voorgaan boven de eigen ouders. Bovendien hebben pleegouders een ‘blokkeringsrecht’ dat zij kunnen inroepen als ouders verzoeken om terugplaatsing naar huis bij ‘vrijwillige’ zorg van langer dan een jaar; bij een formele OTS/UHP laat de Raad voor de Kinderbescherming de wensen van de pleegouders doorgaans zwaarder wegen dan die van het belang van het oorspronkelijke gezin.

80. Deze richtlijnen vormen eveneens bewijs van het karakter van exploitatie van de Nederlandse jeugdzorg, mede door het eigen belang van de ketenpartners om de kinderbeschermingsmaatregelen voor te zetten en de kinderen zo lang mogelijk te ‘verzilveren’.
    a. Ten eerste is de richtlijn nietig, omdat het in strijd is met artikel 7 VN Kinderrechtenverdrag en in strijd met artikel 1:247 BW.
    b. Ten tweede wordt miskend dat na deze termijn de kinderen geregeld binnen de jeugdzorg worden verplaatst. Dan is de richtlijn kennelijk geen beletsel.
    c. Het tijdsverloop is geen geldige reden. Doorslaggevend is het bestaan van een concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging.
    d. Als die concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging er nooit geweest is, of de uithuisplaatsing om andere redenen achteraf onrechtmatig of nietig blijkt, kan het tijdsverloop de onrechtmatigheid of nietigheid niet wegnemen.
    e. Als kinderen hun gehechtheid met hun eigen ouders verliezen, is er een vermoeden van onrechtmatig handelen van de GI in strijd met artikel 1:262 lid 3 BW (het bevorderen van de familieband).

81. Nederland haalt hiermee niet eens het niveau van Nazi-Duitsland in 1945, nu zij dergelijke inhumane, barbaarse richtlijnen niet als nietig en onrechtmatig heeft geïdentificeerd, maar als beroepsstandaarden heeft geïmplementeerd.
    Als de kinderen dan vervolgens niet mogen terugkeren naar huis, en de ouders buiten spel zijn gezet – vaak wordt hun ouderlijk gezag bij wijze van automatisme afgenomen na een perspectiefbesluit – dan laten de pleegouders alle ouderschapsrechten gelden jegens de kinderen, maar doen geen afstand van de exploitatierechten. Hoewel zij dus als rechtsopvolgers hebben te gelden van de echte, biologische ouders, hoeven zij geen genoegen te nemen met de kinderbijslag, maar blijven zij dagelijkse vergoedingen en andere aantrekkelijke voorwaarden genieten die binnen het commerciële systeem worden betaald. De exploitatie gaat door, maar de ouders zijn dan ook formeel rechteloos gemaakt.

> *“Of course, when the (Polish) mother is still alive, we are prepared,*
> *in view of the mother’s terrible suffering and uncertainty during the years of separation,*
> *to return the child safe and sound to her.*
> *Of course, the biological mother has the first right*
> *and with a heavy heart I will give up the child whom we have come to love and cherish.”*
>
> Germany, 1945

> *“Returning the children to their real parents*
> *equals the situation of a ‘family separation’,*
> *since they have found a safe, long term and accepted place*
> *with the foster parents*
> *and they are doing quite well.”*
>
> The Netherlands, 2019

82. De verplichte periodieke rechterlijke toetsing is illusoir na ommekomst van de termijnen. Ook dit draagt bij aan het karakter van showprocessen. Vrijwel geen enkel kind mag terugkeren naar huis, ook al wordt in de beschikkingen niet expliciet aan de richtlijnen gerefereerd. Advocaten en rechters geven in hun onderlinge rolverdeling de schijn van legitimiteit aan nietige en onrechtmatige praktijken.

5.6 De tenuitvoerlegging van beschikkingen

83. Op grond van artikel 430 lid 3 Rv mogen beschikkingen pas ten uitvoer worden gelegd na voorafgaande betekening door de gerechtsdeurwaarder. Artikel 812 Rv voorkomt dat de afgifte apart moet worden

verzocht, maar ontslaat niet van de verplichting tot betekening. Ouders kunnen een executiegeschil aanspannen. Ook voorkomt deze tussenkomst de antedatering van gerechtelijke beschikkingen (zie Protocol ‘vluchtende’ gezinnen).

84. Ook de tenuitvoerlegging van beschikkingen mag geen aantasting van de menselijke waardigheid opleveren, niet van de ouders en ook niet van het kind. Als blijkt dat het kind helemaal niet weggehaald wil worden, dan is het kind kennelijk ondanks mogelijke problemen (voldoende) gelukkig en gehecht en wil het niet op deze manier ‘beschermd’ worden. Voorafgaande betekening stelt ouders in staat om zichzelf en het kind voor te bereiden en het kind vrijwillig naar een aangewezen plek te brengen, in plaats van dat zij thuis worden overvallen door een overmacht van zwarte uniformen (bijvoorbeeld met 12 politieagenten en vier politiebussen).